

การสอบปลายภาคก็จบลงแล้ว ตอนนี้ในช่วงปิดเทอมฤดูร้อน

ปิดเทอมฤดูร้อน จะทำอะไรเหรอ? เราจะไปเที่ยวละ ทุกคนต่างกำลังพูดคุยกันอย่างคึกคักเช่นนั้น

แต่ผมกลับรู้สึกเหนื่อยหมดแรงเพราะอะไรซักอย่าง

เพราะโดนอาจารย์ศิขารางิให้ช่วยขนพวกเอกสารไปที่ห้องอาจารย์ทั้งที่เป็นปิดเทอมฤดูร้อน? นั่นก็มีส่วน เพราะหยาดแห่งดวงดาวหยาดที่สามไม่ยอมตกลงมาสักที นั่นก็มีส่วนอยู่หรือ...

"เอ้า ขอบใจมาก ไหนๆก็มาแล้ว ตีมาซักหน่อยซิ" อาจารย์ศิขารางิว่างั้นแล้วก็ให้ผมนั่งข้างหน้าโต๊ะ ขาที่อาจารย์รินให้นั้น ดูท่าจะมีอะไรประหลาดๆผสมอยู่ ถ้าเป็นปกติ ผมคงจะอยากเกรงใจไม่ตี แต่วันนี้ผมไม่มีแม้แต่แรงที่จะบอกคำปฏิเสธ

"วันนี้ทำหน้าอิดโรยหนักกว่าเดิมอีกแล้วนี่ เป็นอะไรไปเหรอ"

"เหตุผลนะเหรอ...." พอผมมองด้วยสายตาอาฆาตที่สื่อว่ารู้อยู่แล้วใช่ไหมครับ อาจารย์ก็หัวเราะคิกๆ

"เอาน่า อาจจะแค่ไม่ถูกชะตากันนิดหน่อยก็ได้ละ ....เธอกับยูคิซังนะ"

ใช่แล้ว เหตุผลอันดับหนึ่งที่ผมเหนื่อยหมดแรงอยู่ที่นี่ เป็นเพราะผมกำลังหัวหม่นไปกับคำพูดและการกระทำของยูคิ โนนะ นักเรียนที่เพิ่งย้ายเข้ามาใหม่นั้นเอง

第四話 「ふたりのプリマ」

บทที่สี่ : ปริมาทั้งสองคน

"ส่วนใหญ่ ตั้งแต่ที่เจอกันมาก็มีแต่เรื่องไม่ดีนะครับ..."

"อ้อ อยู่ๆก็พูดถึงชุดชั้นในนั้นสินะ" อาจารย์ศิขารางิหัวเราะคิกๆ

"ไม่ใช่เรื่องตลกนะครับ" หลังจากตอนนั้น ผมก็โดนยาเอโนะมองด้วยสายตาเย็นชา อากิฮิเมะก็ทำหน้าจะร้องไห้เพราะอะไรซักอย่าง จะอธิบายให้เป็นเรื่องเป็นราวก็ทำได้ยาก ผมลำบากมากเลยละ

---ยูคิ โนนะ นักเรียนที่ย้ายมาใหม่แปลกเวลานั้น แตกต่างจากเด็กนักเรียนทั่วไปนิดหน่อย เธอมันคงอยู่เสมอและยังเข้มงวด เธอว่า "ความรู้สึกของฉันไม่เข้ากับคนทั่วไปค่ะ" แล้วก็อ่านพวกหนังสืออยู่คนเดียวประจำ

คำพูดที่ว่าคนทั่วไปนั้น ผมคิดว่าเกินไป แต่ที่จริงแล้ว เธอเหมาะสมกับการเป็นคุณหนูจริงๆ ยังไงก็ตาม ดูจากที่เธอมีพอบ้านอยู่ก็สุดยอดแล้ว ยังไงก็เถอะ ดูเหมือนว่าคนคนนี้ตั้งแต่เกิด ไม่เคยแม้แต่ขาวข้าวสักครั้งเลย

นี่เป็นเหตุการณ์ที่ซัมเมอร์แคมป์ซึ่งจัดขึ้นเมื่อวันก่อน พวกเราถูกกำหนดให้แบ่งเป็นหลายกลุ่มแล้วทำแก๊งกะหรีกัน ผมเห็นยูคิที่ถูกแบ่งให้รับผิดชอบหม้อข้าวสนามยืนตัวแข็งอยู่หน้าหม้อทรงกระบอกและถุงข้าวสาร ผมเลยเสนอจะช่วย "ถ้าไม่รังเกียจ สอนให้เอาไหม...."

ตอนนั้น ยุคิก็พูดอย่างน่ายกย่องว่า "...ขอบคุณมากค่ะ" ผมเลยคิดว่านี่น่าจะทำให้เราปรับความสัมพันธ์กันได้

แต่ว่า ดูเหมือนว่าเธอจะเข้าใจผิดกับคำว่า "พอขาวขาวเสร็จแล้วก็เทนะ" ช่องว่างตอนที่ผมละสายตานั้นเอง ยุคิก็เทน้ำพร้อมๆกับข้าวลงไปที่แหล่งน้ำดังสาๆ พอผมรีบบอกว่าไม่ใช่อย่างนั้น คราวนี้เธอก็โมโหขึ้นมา "บอกให้เทไม่ใช่หรือใจคะ!"

พอผมย้อนคิดถึงเรื่องนั้น ลมถอนหายใจก็ออกมา

ยังใจก็ตาม วันนี้ผมโดนถามด้วยใบหน้าจริงจัง "เข้าใจแล้วละ คุณเป็นคนที่มึนงานอดิเรกอย่างว่าสินะ?" เป็นคำพูดเมื่อยุคิมองมัทสึตะซังเพราะอะไรซักอย่าง มัทสึตะซังเป็นพ่อบ้านที่อยู่แนบข้างกายเธอเสมอ

มัทสึตะซังคนนี้ ดูเป็นคนที่เต็มไปด้วยความจงรักภักดี โผล่มาที่ห้องเรียนเป็นครั้งแรกมัดตอนพักหรือตอนอื่นๆ และดูแลยุคิอย่างขยันขันแข็ง ทว่า ในแง่ทำลาย เขามีจุดสะเพร่า จะว่าก็คือ เขาเอาแต่ทำผิดพลาดแล้วโดนยุคิโกรธอยู่ประจำ.... แต่นั่นจะยังใจก็เถอะ

ที่ผมจ้องมองมัทสึตะซังตอนนั้น ไม่ใช่ว่ามีอะไรเป็นพิเศษในตัวเขา แต่เพราะผมคิดว่ารู้สึกว่าเขาเคยเจอกับคนคนนี้นอกเหนือที่ไหนสักแห่งripเล่านะ ต่างหาก ทั้งที่เป็นอย่างนั้น ยุคิกลับเข้าใจยอมรับไปตามใจชอบว่า "ฉันเข้าใจสาเหตุที่คุณไม่แสดงความสนใจในชุดชั้นในของผู้หญิงแล้วค่ะ" มัทสึตะซังก็ตะโกนด้วยเสียงดังก้องไปทั่วในห้องเรียน "ยะ ผมดีใจกับความรู้สึกของทสึวานุกิคุณนะครับ แต่ขออภัยด้วยครับบบบ" แล้วก็แสดงท่าทางหวาดกลัวออกมา ผมเลยอยากหนีออกจากโรงเรียนไปทั้งอย่างนั้นเลยขึ้นมาตะหงิดๆ

"....ผม โดนยุคิเกลียดเข้าแล้วรีไ้ใจนะครับ" ผมพูดอย่างไร้เรี่ยวแรง แล้วจิบชาสมุนไพรที่ดูเป็นชาสมุนไพร อาจารย์ยกไหล่ขึ้นมา

"จึ้นหรือ? ครูไม่เข้าใจถึงความรู้สึกของยุคิซังหรือกะ ถ้าเป็นอาากิฮิเมะซังก็อีกเรื่อง" พูดยังกับว่าถ้าเป็นอาากิฮิเมะ จะเข้าใจเลยนะ....

"อาจารย์ มีความสัมพันธ์อย่างไรกับอาากิฮิเมะหรือครับ?" พอรู้ตัว คำพูดนั้นก็หลุดออกจากปากไปแล้ว

"กังวลหรือ?" อาจารย์ยิ้มกว้างอย่างเจี๊ยบๆ

"เปล่าครับ..... แค่ ผมเห็นว่าอาจารย์สนิทกันอย่างประหลาดนะ"

"อืม ก็สนิทกันตินะ อาากิฮิเมะซังเป็นเด็กดีนี่นา อีกอย่าง... เป็นคนพิเศษนี่ะ" อะไรกันนั้นนั่น ผมหน้าบึ้งอย่างไม่รู้สาเหตุ

ดูเหมือนว่าอาจารย์คิซารากิจะสนุกกับการหยอกล้อผม หลังจากทีพูดคำที่ดูมีความหมายอย่างมาก อาจารย์ก็แกล้งทำเป็นไม่รู้ "เอ? ครูพูดแบบนั้นด้วยหรือ"

เรื่องเด็กสาวผมทองประหลาดนั้นก็เหมือนกัน พอผมเล่าเหตุการณ์ที่ห้องฟ้าจำลอง แล้วบอกว่าเธอเรียกอาากิฮิเมะว่า "พริมา พลัม" แล้ว อาจารย์ก็พยักหนักราวกับไม่มีอะไร "อืมม อย่างนี้เอง" พออาจารย์ทำท่าเจย์ ผมก็เลยลองถามว่า "อาจารย์รู้ตัวจริงของเด็กสาวคนนั้นหรือครับ?" ดู แต่คำตอบที่ได้กลับมาก็คือ "อืมม ยังไงกันนะ คนที่เจอไม่ใช่ครู แต่เป็นทสึวานุกิคงไม่ใช่รี?" พอโดนพูดอย่างนั้น มันก็เป็นอย่างนั้นจริงๆนั่นแหละ...

"ว่าแต่ ทสึวานุกิคง มานั่งดื่มชาอยู่ในที่แบบนี้จะดีรี? คาบต่อไปเป็นพละไม่ใช่หรือ เวลาเปลี่ยนเสื้อผ้าจะหมดเอานะ~"

----พอลองคิดดูดีๆ ผมอาจโดนอาจารย์ปิ่นหัวมากกว่าโดนยูคิเสียชีวิตอีก

พอนึกแบบนั้นแล้ว ความเหนื่อยอย่างประหลาดก็เข้ามาทับถมผม

ใต้ท้องฟ้าคราม เสียงแหลมสูงของนกหวีดดังขึ้นปี่ๆ

"เอ้า เวลาอิสระหมดแล้ว ทุกคนขึ้นมาแล้วพักผ่อนห้านาทีนะ" ตามคำบอกของอาจารย์วิชาพละ ยากิ ทุกคนต่างก็ส่งเสียงสนุกสนานดังอื้ออึงพลางขึ้นมาย่างๆสระ

"เฮ้อ...." พอขึ้นมาจากน้ำ ร่างกายก็หนักอึ้งอย่างประหลาด ฉันเดินโซเซไปที่ขอบผนัง แล้วทรุดนั่ง กอดเข้าอย่างหมดแรง

ตอนนี้อยู่ในวิชาพละ เดือนกรกฎาคมที่ผ่านเข้าสู่ฤดูร้อน ช่วงนี้วิชาว่ายน้ำเป็นวิชาหลักอยู่

ท่ามกลางอากาศแจ่มใสที่ค่อยๆร้อนขึ้นเรื่อยๆ ทุกคนในห้องเรียนต่างเฝ้ารอคับเรียนว่ายน้ำอย่างใจจดใจจ่อ เคยสุเกะคงพูดว่า "แค่ได้แช่ตัวในน้ำก็เหมือนคืนชีพแล้ว~ สวรรค์แท้ๆ" เลยโดนฟูกามิ จิซังสวนกลับว่า "เคยสุเกะ พูดยังกับคนแก่เลย!" น่าสนุกจังเลยนะ ฉันก็อยากหัวเราะไปพร้อมกับทุกคนอยู่หรอก แต่ว่า....

----พูดตรงๆแล้ว ฉันไม่ถนัดเรื่องว่ายน้ำเลย เพราะตอนเด็กๆฉันเคยจมน้ำที่แม่น้ำ หลังจากนั้นมา ฉันเลยกลัวน้ำไป....

ในคาบเรียนว่ายน้ำ "พวกว่ายน้ำไม่ได้" จะอยู่ที่สระด้านนอกสุดเสมอ แล้วฝึกตีขาบ้าง ฝึกลอยตัวในน้ำบ้าง แต่ฉันทำไม่ได้แม้แต่จะเอาหน้าลงไปในน้ำ เลยเดินแหวกน้ำวนไปวนมาอยู่ในที่ตื้นๆตลอด

'อือ--- รู้สึกน่าสมเพชนิดๆจังเลย....'

"สุโมโมะ ไหวไหม?" พอฉันเริ่มหัดทุลงนิดหน่อย นาโกะจังก็เดินแหมะๆเข้ามา

"อืม ไม่เป็นไร แค่เดินจนเหนื่อยนิดหน่อยเองนะ"

"งั้นหรอ? ....ถ้ารู้สึกว่ายเหนื่อยมากละก็ ฉันว่าพักผ่อนก่อนก็ได้ อาจารย์ยากิคงไม่ให้ฝืนหรอก"

"อืม ฉันยังไม่เป็นไร แต่ถ้าดูจะไม่ไหวฉันจะทำอย่างนั้นนะ" พอฉันบอกขอบคุณ นาโกะจังก็ยิ้มกว้าง

"ยังงี้ก็เถอะ ทำไมทุกคนถึงลอยตัวอยู่ในน้ำได้ง่ายขนาดนั้นนะ ...วิเศษจริงๆเลย" แล้วพูดด้วยใบหน้าจริงจัง

ที่จริงแล้ว นาโกะจังก็เหมือนกับฉัน เป็น "พวกว่ายน้ำไม่ได้" นั่นเอง นาโกะจังที่เก่งทั้งการเรียนทั้งกีฬา แต่ไม่รู้ทำไมแค่ว่ายน้ำเท่านั้นที่ไม่ถนัด

ทั้งที่ดูนาโกะจังน่าจะทำได้สมบูรณ์แบบแท้ๆ แต่ก็มีเรื่องแบบนี้ด้วยเนอะ ฉันประหลาดใจนิดหน่อย

เวลาพักหมดลงในพริบตา อาจารย์เป่านกหวีดดังขึ้น

"เอาละ ต่อไปครูจะจับเวลาซักหน่อยนะ ก่อนอื่น เริ่มจากพวกผู้ชาย มาเรียงแถวกันตรงนี้"

"ครับ" พวกเด็กผู้ชายตอบคำตอบต่าง ๆ กัน แล้วเคลื่อนเดินมายังขอบสระเป็นแถว

พอเรียงแถวที่หน้าแท่นกระโดดน้ำแล้ว เฉพาะคนที่ว่ายได้เกินยี่สิบห้าเมตรเท่านั้น ก็กระโดดลงไป เป็นกลุ่มที่จะสามคนตามลำดับ

"ดีจังเลยนะ" ฉันพูดพึมพำอย่างไม่รู้ตัว

คนที่ว่ายน้ำได้เนี่ย ยังไงฉันก็อิจฉาจากใจจริงเลยล่ะ ไม่ต้องเร็วก็ได้ ฉันขอแค่ให้ว่ายได้สักนิดเดียว บ้างก็ยังมีดี

ละอองน้ำที่สองประกายสะท้อนแสงอาทิตย์นั้น สำหรับฉันแล้วมันช่างสว่างเจิดจ้า และเป็นภาพที่ ไกลแสนไกล

ในไม่นาน เด็กผู้ชายร่างบางก็ขึ้นมาบนแท่นกระโดด อ๊ะ....ทสึวานุกิคง

หัวใจของฉันที่ช็อคตรงนั้น แค่ภาพของเขาเข้ามาในสายตา มันก็กระโดดโลดเต้นแล้ว

"ดาทสึวานุกิสินะ" นาโกะจึงพูด

"อ อืม" สิ่งหนึ่งที่ฉันประหลาดใจหลังจากที่เริ่มคาบเรียนว่ายน้ำคือ เรื่องที่ทสึวานุกิคงว่ายน้ำได้เก่ง สุดๆ เร็วขนาดที่ไม่แพ้คนของชมรมว่ายน้ำเลยทีเดียว ตอนที่ฉันเห็นครั้งแรก ฉันตกใจเลยล่ะ

พออาจารย์ยกมือขึ้น ทสึวานุกิคงก็ก้มร่างกายท่อนบนลงเหยียดตรง แล้วตั้งท่ากระโดดน้ำ

ปื๊ด! ทันทีที่เสียงนกหวีดสั้นๆดังขึ้น ละอองน้ำก็กระเซ็นขึ้นมา ทสึวานุกิคงที่กระโดดลงไปด้วยท่วงท่า ที่สวยงามนั้นเริ่มว่ายด้วยความเร็วที่รวดเร็วมากๆ

'ว้าว....! ทสึวานุกิคง ยังกับปลาเลย....'

วันนี้ดูเหมือนสภาพร่างกายเขาจะดีมากกว่าปกติ เขาว่ายตัดผ่านน้ำชานๆไปอย่างง่ายๆด้วยท่าฟรี สไดล์ที่เฉียบคม

สุดท้าย ตอนที่ถึงเส้นชัย ทสึวานุกิคงก็ทิ้งห่างจากคนอื่นๆเกินกว่าหนึ่งช่วงตัวเสียอีก

"โอ้ ทสึวานุกิ ไม่เลวนี่หว่า"

"เท่านี้เลย!"

ทสึวานุกิคงได้ค่าเฉลี่ยที่ตั้งหัวจากทุกคน เลยดูท่าจะเขินอายอย่างงุ่มง่ามนิดหน่อย

ดี...จริงๆนะ

ฉันไม่คิดว่าจะช่วยให้ได้ระดับทสึวานุกิคงอย่างนั้นหรอก แต่ถ้าฉันกลัวน้ำน้อยกว่านี้สักนิดละก็ ฉันก็ จะสามารถว่ายน้ำด้วยกับกับทสึวานุกิคงได้...

"...."

"สุโมโมะ? หน้าแดงประหลาดๆนะ"

"ม...ไม่มีอะไร" ฉันลนลานใช้สองมือปิดแก้มที่กำลังร้อนขึ้น มันอาจไม่ใช่ความจริงก็ได้ ถูกทสึวานุกิคงม

องตัวเองในชุดว่ายน้ำใกล้ำๆเนี่ย แคจินตนาการถึงก็อายแล้วละ

ในไม่ช้า พวกผู้ชายก็ทำเสร็จอย่างเรียบร้อย คราวนี้เป็นตาของผู้หญิง ถึงพวกว่ายน้ำไม่ได้ อย่างฉันกับนาโกะจังจะนั่งเฝ้าดูอยู่ที่ข้างสระก็เถอะ

'เอ๋?'

พอฉันมองดูทุกคนที่ไปเรียงแถวกันพลางพูดคุยแซ่ตๆอยู่ ฉันก็สังเกตเห็น

ยูคิ โนะช่วงที่ย้ายมาเมื่อต้นเดือนกรกฎาคม นั่งอยู่ที่ข้างสระ

จะว่าไป ฉันไม่เคยเห็นร่างของยูคิช่วงที่ว่ายน้ำอยู่เลยสักครั้งนี่นะ? ฉันว่าคาบเรียนว่ายน้ำจนถึงตอนนี้มีมาสัปดาห์แล้ว แต่ยูคิยังไม่ลงแม้แต่ "สระด้านนอก" และนั่งอยู่ข้างสระเสมอมาตลอด

'ยูคิซังก็ว่ายน้ำไม่ได้รีเปล่านะ?'

ยูคิซังมีความสามารถทางกีฬาดีต่างกับฉัน แต่บางที แคเรื่องว่ายน้ำเท่านั้นที่อาจทำไม่ได้ด้วยเหตุผลบางอย่าง เหมือนกับนาโกะจังก็เป็นไปได้

"ดูเหมือนว่ายูคิก็อยู่ในพวกเฝ้าดูเหมือนกันนะ" ดูเหมือนว่านาโกะจังก็รู้ตัวแล้วเช่นกัน เธอกระซิบมาว่าอย่างนั้น

"...นาโกะจัง ฉัน ไปหายูคิซังแป๊บนึงนะ"

"ว่าแล้วเชียว กังวลเหรอ?" นาโกะจังเข้าใจทุกอย่างเลย ฉันยิ้มกว้างคืนให้

"อืม นิดหน่อยนะ อาจจะเป็นเหตุผลให้คุยกันก็ได้ ฉันอยากลองคุยกับยูคิซังมาตั้งแต่ก่อนหน้านี้แล้วล่ะ"

ยูคิซังนั้น ตั้งแต่ที่ย้ายมา มักจะอยู่คนเดียวบ่อยๆ ที่จริงแล้วฉันกังวลมาตลอดเลย ฉันเห็นราวกับว่าเธอกำลังสร้างกำแพงล้อมรอบตัวเองอยู่ยังงั้นเลย หาเหตุผลคุยกันไม่ได้ แต่นี่อาจเป็นโอกาสก็ได้เนอะ?

การส่งเสียงเรียกจากฉันเองนะ ทำให้เด่นตึกตักมากเลย แต่ถ้าใช้เรื่องนี้เป็นเหตุทำให้เราสนิทกันได้ล่ะก็ ฉันจะดีใจมาก...

แต่ว่า ก่อนที่ฉันตัดสินใจขึ้นขึ้น ก็ได้ยินเสียง "ยูคิซังไม่ไปเหรอ?"

พอมองดู ก็เห็นโคอิวาชังยืนอยู่ข้างยูคิซัง โคอิวาชังที่ชอบเป็นห่วงคนอื่นก็คงจะกังวลเหมือนกันจริงๆ

"คะ" ยูคิซังตอบสั้นๆ

"เอ่อ.... ยูคิซัง ไม่ถนัดว่ายน้ำเหรอ?" โคอิวาชังไม่ถามว่า ว่ายน้ำไม่ได้เหรอ? ฉันว่าเธออ่อนโยนมากเลย

"ไม่ใช่ใช้อย่างนั้นคะ แต่ฉันมีเรื่องขบคิดนิดหน่อยคะ" เรื่องขบคิดมันอะไรกันนะ? ฉันเอียงคอสงสัย แล้วเคยสเกะคุงที่ดูเหมือนว่าจะได้ยินการสนทนาของทั้งคู่ก็พูดขึ้นมาอย่างไม่ใส่ใจใครๆ

"เอ๋ ยูคิซัง หรือว่าว่ายน้ำไม่เป็นเหรอ? เหนือความคาดหมายนะเนี่ย"

หะ หวา เคยสเกคงเป็นเด็กผู้ชายที่ร่าเริงสนุกสนานอยู่เสมออยู่หอ แต่จะว่าบางทีก็ทำอะไรตรงเกินไปจริงดี....! อย่างที่คิด ยุคชิงกระดกคิ้วก็

"ไม่ได้หมายความว่าวายน่าไม่เป็นสักหน่อยคะ"

"ไม่เป็นไรนา ไม่ต้องอายขนาดนั้นก็ได้ แควายน่าไม่เป็นซักอย่างสองอย่าง ไม่มีผลอะไรหรือนา!"

ยุคชิงลุกขึ้นยืนพรวด

"ฉันฟังผ่านไปเฉยๆไม่ได้คะ ...เข้าใจแล้วคะ ถึงฉันจะไม่เต็มใจลงสระเดียวกับคนทั่วไปก็ตาม" เธอว่าอย่างนั้นแล้วเดินฉับๆมุ่งไปที่แท่นกระโดดน้ำ อาจารย์ยากิหันสายตามองอย่างงงวย

"ยุคิ จะวายนั้ร? คุณป่วยไม่ใช่หรือ?"

"หายแล้วคะ"

"อย่าฝืนมากจะดีกว่านะ"

"ไม่เป็นไรคะ" อาจารย์โดนยุคชิงที่พูดอย่างขัดถ้อยขัดคำกดดันหรืออย่างไรก็ไม่ทราบ จึงเบือนหน้าหลบนิดๆ แล้วพยักหน้า "งะ จั้นหรือ"

ยุคชิงยืนที่แท่นกระโดดอย่างไม่มีการรีรอ คนที่ยืนเรียงอยู่ด้วยกันคือ ฟูกามิจิซัง และ อาซามิยะ อากิโนะซัง ทุกคนจ้องมองว่าความสามารถที่แท้จริงของนักเรียนที่ย้ายมาใหม่เป็นอย่างไร? ด้วยความสนใจอย่างล้นหลาม

"นาโกะจัง... ยุคชิง จะเป็นอะไรไหมนะ?" ฉันเป็นห่วงเลยเงยหน้ามองนาโกะจัง นาโกะจังครุ่นคิดครุ่นหนึ่ง

"น่าจะไม่ใช่ไรละมัง ฉันไม่เห็นว่เธอฝืนดันทุรังทั้งที่วายน่าไม่ได้เลย"

จะเป็นอย่างนั้นไหมนะ แต่ถ้าเป็นอย่างนั้นก็ดีสิ

พริบตาที่นกหวีดดังขึ้น ยุคชิงก็ถีบแท่นกระโดดเบาๆ ร่างเพรียวบางพุ่งหายไปในน้ำ

"ว้าว ท่ากระโดดสวยจัง.....!" นั่นเป็นการเคลื่อนไหวที่ราวกับถูกดูดเข้าไป และแทบไม่มีละอองน้ำกระจายขึ้นมาเลย เมื่อยุคชิงที่ว้ายอย่างลื่นไหลที่กันสระขึ้นมาเหนือน้ำที่ข้างหน้าหลายเมตร เธอก็ว่าท่าฟรีสไตล์ต่อไปอย่างสบายๆ และในพริบตาเดียว เธอก็ถึงจุดหมายแล้ว ยิ่งกว่านั้น เธอยังแตะขอบเกือบจะพร้อมกับฟูกามิจิซัง ทั้งที่ฟูกามิจิซังเก่งด้านกีฬาเหมือนกันกับนาโกะจังแท้ๆ....

เสียงโห่ร้องยินดีดังโอ--ดังขึ้น

ยุคชิงที่ขึ้นมาจากสระถูกทุกคนห้อมล้อมในทันที

"สุดยอดดด! ยุคชิงวายน่าเก่งมากๆเลยนะ" โคอิวากิซังปรบมือแปะๆด้วยใบหน้าที่ยิ้มแฉ่ง ยุคชิงหลบตาพื้บ แล้วกระแอมเบาๆ

"มะ ไม่ใช่เรื่องใหญ่หรอคะ แต่ว่า เทานี้คุณก็เข้าใจว่าฉันวายน่าได้แล้วใช่ไหมคะ?"

"อ้อ ขอโทษๆ เรามองเธอผิดอย่างแรงเลย! แต่สุดยอดจริงๆนะ~ ว้ายติดกับโนบุโกะซังของยาโย

ออย่างนี้เนี่ย"

"เคยส์เกะ ที่พูดหมายความว่าไฉนะ!?" ทุกคนหัวเราะครืนกับฟุคามิจิซังที่ทำเป็นโกรธจนเกินเหตุ

ดูเหมือนว่ายูคิซังกำลังพยายามทำเป็นเย็นชาอยู่ แต่พอได้รับคำชมทัวจากทุกคน ก็ดูเหมือนว่าแก้มเธอจะแดงขึ้นนิดๆ เธออาจเป็นคนขี้อายพอควรก็ได้ ฮีฮี

ฉันรู้สึกว่ามันเข้าไกลยูคิซังที่มีกำแพงที่มองไม่เห็นจนถึงเมื่อก็นิดหน่อยแล้วละ รู้สึกดีใจจังน่า----

"...ฮะ"

ตอนนั้นเอง โดยไม่ได้คาดคิด

ฉันสังเกตเห็นอะไรบางอย่าง จึงสะดุ้งขึ้นมา

'ทสึวานูกิคุง?'

ยูคิซังถูกพวกโคอิวาชังห้อมล้อม หน้าเธอจึงงงวยเล็กน้อยอยู่ ทสึวานูกิคุงนั่งอยู่ห่างจากตรงนั้น

นิดหน่อย เขากำลังจ้องมองไปทางทุกคนอย่างแน่วแน่ ไม่สิ ที่มองอยู่ไม่ใช่ "ทุกคน"....

...ยูคิซัง?

ใจฉันเริ่มต้นตึกตักดังออกมา

ทสึวานุกิคงกำลังจ้องมองยูคิซังอยู่ สายตาที่กำลังจับจ้องมองตรงนั้น ดูเป็นสายตาที่จดจ่อเป็นอย่างมากสำหรับฉัน

'ว่าแล้วเชียว เพราะว้ายน้ำเก่ง? หรือว่า หรือว่า...'

"สุโมโมะ? เป็นอะไรหรือเปล่า?" ฉันได้สติเฮือกด้วยเสียงของนาโกะจัง

"มะ ไม่หรอก ไม่มีอะไร เอ่อ... ฉันคิดว่าถ้าว้ายน้ำได้แบบนั้นล่ะก็ คงจะรู้สึกดีแน่ๆเลยล่ะน่าแค่นั้นเองนะ"

"อา อืม นั่นสิเนอะ" นาโกะจังยิ้มกว้าง

"ถ้าว้ายได้อย่างทสึวานุกิหรือยูคิสะก็ คาบเรียนว้ายน้ำคงสนุกแน่ๆเนอะ"

"อืม...." ฉันหลุบตาลงมองกระเบื้องที่พื้น แล้วพยักหน้าอย่างงุ่มง่าม

การจับเวลาของนักเรียนหญิงดำเนินต่อไป

ฉันจ้องมองละอองน้ำที่กระเซ็นกระจายขึ้นทุกครั้ง que ทุกคนกระโดดลง พลังท้อใจอยู่นิดๆ

....โกหกนาโกะจังไปซะแล้วสิ เรื่องนั้นหนักใจฉันเล็กน้อย

เรื่องความรู้สึกที่ฉันมีต่อทสึวานุกิคง ฉันยังไม่ได้บอกนาโกะจัง เพราะฉันรู้สึกอายนั่นเอง แต่ฉันก็อยากบอกให้นาโกะจังได้รู้สักวันหนึ่ง...

ตูม! ละอองน้ำกลุ่มใหม่กระเซ็นขึ้นอีกครั้ง

---ถ้าสมมติว่าทสึวานุกิคงมีเด็กผู้หญิงที่ชอบล่ะก็ ฉันอาจจะบอกไม่ได้จริงๆก็ได้

จืด ความรู้สึกเจ็บเล็กๆแล่นขึ้นมาพร้อมกับที่ฉันหนักใจเล็กน้อยอีกครั้ง

"สุโมโมะ ฉันนี่อะไรออกนิดหน่อยนะ" ฉันมองสระอย่างใจลอย และได้ยินคำพูดนั้นโดยไม่คาดคิด

"อืม... อะไรเหรอ?"

"ตอนหลังเลิกเรียน ให้ทสึวานุกิสอนว้ายน้ำกันไหม?"

"อืม.... เอ---!?" ฉันพลอตตอบคำตอบอย่างเหม่อลอย แต่พอเข้าใจความหมายแล้วฉันก็ร้องเสียงดังทันที ก็ ก็มัน นั่นมัน....

"ทสึวานุกิว้ายน้ำเก่งด้วย ถ้าไปขอ เขาจะสอนให้แน่เลยล่ะ" นะ นั่นอาจจะเป็นอย่างนั้นอยู่หรอก

"แต่ แต่ว่า" ถ้าทำอย่างนั้น ฉันก็จะโดนทสึวานุกิคงเห็นตัวฉันในชุดว้ายน้ำในระยะประชิดนะสิ ฉันอาย

ที่จะโดนรู้ว่าที่จริงฉันว่ายน้ำไม่ได้เลยด้วย แล้วยัง เอ่อ เอ่อ..... พอฉันตื่นตกใจแล้วพูดอ้อๆอึ้งๆ ก็ได้ยินเสียงอาจารย์ยากิเป่านกหวีดดังขึ้นมา

ทุกคนต่างก็ลงไปยังสระกันเต็มไปหมด ดูเหมือนว่าการจับเวลาของนักเรียนหญิงจบลงแล้ว จึงเป็นเวลาอิสระ

นาโกะจึงก็ยืนขึ้น แล้วยื่นมือมาทางฉัน

"นี่ พอดีเลย ไปลองขอดึงแต่ตอนนี้เลยไหม? แน่่อนว่าฉันไปด้วยนะ"

"อ๊ะ นาโกะจัง" ฉันถูกดึงมือด้วยกำลังแรง จึงยืนขึ้นอย่างโซเซ เอ๋ เอ๋--! ทะ ทำยังไงดี?

ฉันถูกนาโกะดึงตึงเอวๆ จึงลืมเรื่องที่ตนกังวลต่อสายตาที่มองไปของทสึวานุกิคงเสียสนิท

***

'ยุคินี่ว่ายน้ำเก่งขนาดนั้นเลยจ้ะเธอ'

หลังจากการแข่งขันที่น่าตกใจพอควร ผมจึงมองยุคินี่ที่ถูกทุกคนห้อมล้อมอยู่ แล้วชื่นชมอย่างประหลาดใจอยู่คนเดียว

ผมก็เป็นคนที่ว่ายน้ำเก่งเหมือนกัน แต่วิธีว่ายน้ำนั้นค่อนข้างเป็นแบบของตัวเองทีเดียว เพราะบ้านเกิดผมอยู่ใกล้ทะเล ก็เลยว่ายบ่อยๆตั้งแต่เล็กเท่านั้นเอง แต่วิธีว่ายน้ำของยุคินี่ สวยราวกับถอดแบบมาจากหนังสือเรียนเลย นั่นคงสมกับที่ได้หมั่นฝึกฝนล่ะมัง

รู้สึกว่เพราะผมชื่นชมยุคินี่เป็นอย่างมาก ผมเลยจ้องมองเธออยู่ทั้งอย่างนั้นไปพักใหญ่

ระหว่างที่ทำเช่นนั้น ในไม่นานก็เป็นเวลาอิสระ ทุกคนต่างวิ่งเข้าหาสระอย่างทีรอคอยอยู่ แล้วต่างก็กระโดดลงไปตามใจ

เราก็ว่ายอีกหน่อยดีไหมนะ... เมื่อผมลุกขึ้นขึ้น ก็ถูกเรียกชื่อ "ทสึวานุกิ"

ผมหยุดเท้าที่กำลังจะมุ่งหน้าไปยังสระ พอหันหลังไปดู ก็เห็นยาเอโนะเดินเข้ามาพร้อมกับอาากิฮิเมะ

ยาเอโนะเก็บผมยาวไว้ในหมวกว่ายน้ำ ผมเลยเห็นเหมือนเป็นคนอื่น อาากิฮิเมะกระสับกระส่ายอย่างจะหลบอยู่หลังยาเอโนะเพราะอะไรบางอย่าง

"อะไรเธอ?"

"หลังเลิกเรียนวันนี้ ถ้าสะดวก จะช่วยสอนว่ายน้ำให้ฉันกับสุโมโมะได้ไหม"

"สอนว่ายน้ำ?" ยาเอโนะพยักหน้าหงิก

"ฉันกับสุโมโมะ ไม่ว่ายังไงก็ว่ายน้ำได้ไม่ดีเลยนะ เห็นทสึวานุกิว่ายน้ำได้เก่งมาก ถ้าสะดวกก็อยากให้สอนให้หน่อย"

จะว่าไป พวกยาเอโนะฝึกว่ายน้ำอยู่ที่สระด้านนอกตลอดเลยแฮะ

แต่ว่า คาบเรียนว่ายน้ำก่อนหน้านี้นี้ก็มีมาก่อนแล้ว แต่ที่มาพูดเรื่องนั้นเจาะจงเป็นวันนี้ก็แปลว่า... คง

ได้แรงบันดาลใจจากที่มองการว่ายน้ำของยูคิสะสึทา

การว่ายน้ำของยูคิทำให้ผมตะลึงเล็กน้อย ผมเข้าใจความรู้สึกของทั้งสองคนที่ว่าอยากว่ายน้ำได้เมื่อได้เห็นเหตุการณ์นั้นดีเลยละ

"ได้อยู่หรอก แต่ที่ว่าหลังเลิกเรียน แล้วกิจกรรมชมรมจะทำยังไงเธอ"

"วันนี้แค่ทำพวกรดน้ำงายๆนะ" ยาเอโนะตอบ

เข้าใจละ ถ้าจันก็คงค่อนข้างมีเวลาพอควรละนะ

"ได้สิ แต่ วันนี้เราก็ต้องกลับก่อนค่ำเหมือนเดิมนะ...."

"อืม แนนอน เอาแค่เวลาที่ทสึวานุกิว่างก็พอแล้วละ ขอขอบคุณ"

"....อาากิฮิเมะก็ ตกลงแบบนี้ไหม?" พอผมถามยืนยัน อาากิฮิเมะก็พยักหน้า "ค๋ ค่ะ" ทั้งที่ยังซ่อนอยู่หลังยาเอโนะครึ่งตัว

.....วันนี้ாயอะไรรออยู่ละเนี่ย ไม่เข้าใจเลยน่า เด็กผู้หญิงนี่

และแล้ว หลังเลิกเรียน

พวกเราที่ขออนุญาตใช้สระว่ายน้ำจากอาจารย์แล้ว มารวมกันที่ข้างสระหลังจากที่ดูแลแปลงดอกไม้เสร็จ

เมื่ออบอุ่นร่างกายเรียบร้อยแล้ว ทั้งสองคนก็ยืนอยู่ด้วยใบหน้าที่ประหม่าเล็กน้อย

"ขอความกรุณาด้วยค่ะ อาจารย์"

"ชะ ขอความกรุณาด้วยค่ะ" พอโดนเคารพแบบนี้แล้ว รู้สึกชินๆแฮะ ผมเกาหัวแกรกๆ

"ถ้าจัน ก่อนอื่น ให้ทั้งคู่ลองว่ายน้ำดูซักหน่อย"

"เอ๋ ตอนนี้อยู่?"

"อืม เราอยากลองดูว่าทั้งคู่ว่ายได้ซักเท่าไรนะ"

ทั้งสองคนมองหน้ากันครู่หนึ่ง แต่ก็พยักหน้า "เข้าใจแล้ว" แต่โดยดี ผมตัดสินใจเริ่มจากให้ยาเอโนะว่ายให้ดูก่อน

"จันก็ ไปละค่ะ" ยาเอโนะยืนที่แท่นกระโดดน้ำ ทำท่าเตรียมพร้อมทันที และก็กระโดดลงไปในสระ ทำได้อย่างคาดไม่ถึงขนาดที่ไม่แพ้ยูกิเลยทีเดียว

อะไรกัน ยาเอโนะว่ายได้นี่นา? ผมคิดว่าอย่างนั้น....

"....ยาเอโนะ ดำน้ำเก่งจังเธอ?" ผมหันหน้าถามยาเอโนะที่โผล่หัวขึ้นมาหายใจเหนือน้ำที่บริเวณกลางสระ ยาเอโนะส่ายหัวเปล่า

"ไม่ใช่อย่างนั้น ไม่รู้ทำไมฉันถึงลอยไม่ได้ล่ะ" อ้อ ว่าแล้วเขี้ยว.... ว่าแล้วว่าแปลกที่เห็นว่ายอยู่แต่แถวกันสระตลอดเลย

"ยาเอโนะเข้าใจแล้ว จัน ต่อก็อาากิฮิเมะ"

"หวะ หวา คะ...คะ!" อาากิฮิเมะแดงตัวขึ้น แล้วเดินไปทางสระอย่างกระอักกระอ่วน และอยู่ๆก็หยุดยืน เธอถามผมอย่างกล้าๆกลัวๆ

"อะ เอ๋ ฉันต้องกระโดดลงไปแบบนาโกะจัง....หรือคะ?"

"อะ ไม่ต้องหรอก ทำเรื่องที่ทำได้อู"

"คะ คะ" อาากิฮิเมะทำท่าโล่งใจ แล้วค่อยๆลงไปสระอย่างช้าๆจากปลายเท้า

"จ..จันก็ ไปละคะ" เธอผลักยื่นสองมือออกมาข้างหน้า แล้วค่อยๆเคลื่อนตัวไปในน้ำเบื้องหน้า

ไปในน้ำ....ที่ว๊านะ"

ต่อมแต่ๆ เท้าของอาากิฮิเมะที่ยื่นสองมือออกมาข้างหน้าแล้วพยายามเคลื่อนตัวไปอย่างเอาเป็นเอาตายนั้น กำลังตีสลับกันอยู่ที่ก้นสระ

'อาากิฮิเมะ นั้นไม่ใช่ว๊านะนะ นั้นมันเดินต่างหาก...'

ดูเหมือนอาากิฮิเมะจะกลัวน้ำแน่ๆ เธอเดินไปในน้ำอย่างหวาดกลัวจนตัวสั่นโดยไม่เอาหน้าลงไป

"ประ ประมาณนี้....คะ"

"....เข้าใจแล้ว จัน กลับมานี่"

"คะ"

เอะละ ทำไงดีนะ รับปากไปง่ายๆแล้วก็จริง แต่นี่ค่อนข้างหนักเอาเรื่องเลยละ

ผมยืนครุ่นคิดนิดหน่อยหน้าทั้งสองคนที่รอคำสั่งต่อไปอยู่ในน้ำ

"....เอะละ ยาเอโนะก่อนอื่นก็ลอยตัว แล้วจ้ะวิธีการหายใจละกัน"

"คะ"

"ส่วนอาากิฮิเมะ.... เริ่มจากให้คุนเคยกับน้ำก่อนดีกว่าว๊านะ"

"คะ...คะ"

ผมยื่นโพมให้ทั้งสองคน

"ยาเอโนะก่อนอื่นให้จ้ะความรู้สึกการลอยในน้ำด้วยเจ้านี้ไปก่อน พอคุนเคยแล้วเราจะสอนวิธีหายใจให้ อาากิฮิเมะให้ฝึกดีดกับเอาหน้าลงไปน้ำ"

ยาเอโนะพูด "เข้าใจแล้ว" และเริ่มฝึกทันที แต่....

"อาากิฮิเมะ?"

อาากิฮิเมะยืนเกร็งโดยที่ถือโพมอยู่ พอผมส่งเสียงเรียก ตัวเธอก็สั่นกึกๆ เธอพูดพึมพำด้วยเสียงอัน

แผ่วเบา

"....น้ำ ฉันกลัวนะ.... เพราะฉันจะจมเอา"

สีหน้าที่จ้องมองผิวน้ำนั้นซีดลงเล็กน้อย ----มีความทรงจำอะไรไม่ติดกับน้ำรีเปล่านะ

'ใช้มือจะอุ่นใจกว่าโพน้ไหมนะ....?'

"ทสึวานุกิคุง?" อากิฮิเมะมองผมที่ลงตุ้มมาในสระอย่างกังวลใจ

"เราจะจับมือให้นะ"

ผมดึงโพนออกจากมือของอากิฮิเมะ แล้วจับมือเล็กๆแน่น

"เอะ.....เฮ้!? ้วย"

"ลองลอยตัวทั้งอย่างนี้ดู .... ไม่ต้องห่วง เราจะไม่ปล่อยมือเด็ดขาด"

ผมค่อยๆเดินไปกลางสระโดยที่ยังจับมือทั้งสองของอากิฮิเมะอยู่ อากิฮิเมะตกใจมากขณะที่ถูกดึงลงไปอย่างโชนะ

"หว่า! .....ทสึ ทสึวานุกิ คุ..."

ผมพูดเป็นเชิงสอนต่ออากิฮิเมะที่เริ่มเสียสมดุลแล้วทำหน้าที่ร้องไห้

"ไม่ต้องห่วง ต้องทำได้สิ ถ้าคิดว่าทำได้ละก็ จะเป็นเรื่องที่ย่อยจรงๆนะ"

"อ...."

"เราจับไว้ตลอด เพราะฉะนั้น ไม่ต้องห่วงหรอก"

พอผมพูดข้าว่าจะไม่ปล่อยเป็นอันขาด

"....อ อืม"

อากิฮิเมะพยักหน้านิดๆ แล้วจับมือผมกลับมาแน่น

---กลางคืนมาเยือนแล้ว

ช่วงเวลาซึ่งเดือนกรกฎาคมใกล้จะสิ้นสุดลงนี้ กลางวันยังคงยาวพอควรอยู่ แต่ถึงยังไกลางคืนก็ต้องมาอยู่ดี

และเมื่อกลางคืนมาเยือน "เวทมนตร์อันเดิม" ก็ปรากฏผลออกมาราวกับเป็นเรื่องธรรมดา.....

ผมกลายเป็นยูกิจังที่ห้องของตัวเองที่หอพัก แล้วขึ้นยืนบนหนังสือเช่นเคย และมุ่งหน้าไปยังบ้านของอากิฮิเมะตามเคย

'อากิฮิเมะ จะยังหุดหู่อยู่รีเปล่านะ...' ผมบินฉิวๆไปบนท้องฟ้า พลังใบหน้าที่แทบจะร้องไห้ออกมาของอากิฮิเมะก็ผุดขึ้นในหัว

สุดท้าย การฝึกหลังเลิกเรียนก็ปรากฏผลที่แบ่งแยกอย่างชัดเจน

ยาเอโนะนั้นเรียนรู้การเคลื่อนไหวร่างกายได้ดีตั้งแต่แรกอยู่แล้ว พอผมสอนการหายใจเสร็จ เธอก็ว่ายน้ำได้อย่างง่ายดายผิดคาด แต่ว่า.... อากิฮิเมะนั้น สุดท้าย ยังไงก็ว่ายน้ำไม่ได้อยู่ดี

แต่ว่า ใบหน้าที่เคยจุ่มลงน้ำได้ถึงแค่คางเท่านั้น ตอนนี้สามารถจุ่มลงไปใต้น้ำได้แล้ว ผมว่าเป็นความก้าวหน้าอย่างมากเลยละ

ตอนที่หมดเวลาเพราะพลบค่ำใกล้เข้ามา อากิฮิเมะท้อแท้หมดกำลังใจอย่างสิ้นเชิง

"เรื่องว่ายน้ำจะให้มันเป็นแบบก้าวกระโดดไม่ได้หรอก ไว้ฝึกอีกดีกว่า"

"อืม... ขอบคุณนะ" ใบหน้าที่พูดเช่นนั้นแล้วยิ้มออกมาก็มีท่าทางห่อเหี่ยว

ผมว่าอากิฮิเมะเป็นคนตรงไปตรงมาจริงๆ ตอนที่ตีใจ เธอสองประกายวิบวับอย่างกับดอกไม้บาน แต่ตอนที่หดหู่ ก็ดูเหมือนว่าเธอจะหดหู่สุดๆเลยจริงๆ ตอนพบกับอัศวารัสก็เป็นแบบนั้นด้วย...

'ขอให้วันนี้ไม่หดหู่มากเกินไปนะ...'

ผมอธิษฐานพลางมุดเข้าหน้าต่างที่เห็นजनकुनเคย

"อะ ยูกิจัง ยินดีต้อนรับจ่ะ"

อากิฮิเมะกลับถึงบ้านและใส่ชุดลาลองแล้ว ที่มือเธอถือชุดที่ใส่ตอนเก็บหยาดแห่งดวงดาวอยู่

"ฝึกเปลี่ยนชุดอยู่เหรอ?" พอผมว่า เธอก็ยิ้มตอบ "อืม" พลางแขวนชุดไว้ที่ไม้แขวนเสื้อ

"ฉันคล้องชั้นนิดหน่อยแล้วละ คือว่านะ ถ้าติดกระดุมสองเม็ดบนไว้ตั้งแต่แรก ก็จะลดเวลาใส่ได้ละ"

"จึ้นเอง"

ยังงี้ก็ตาม อากิฮิเมะเป็นคนที่มีความพยายามมาก โดยเฉพาะตั้งแต่เกิดเรื่องกับอัศวารัสเป็นต้นมา ดูเหมือนว่าเธอจะตระหนักตัวเองว่าต้องพยายามให้มากกว่านี้

ในวันที่หยาดไม่มีทีท่าว่าจะตกลงมา เธอจะฝึกจับหยาดอยู่บนหลังคา นอกจากนี้ก็มีฝึกเปลี่ยนใส่ชุดสำหรับเก็บหยาดอย่างรวดเร็วเหมือนที่ทำอยู่ตอนนี้ เธอกำลังพยายามทำเรื่องอย่างนั้นอย่างสุดชีวิตราวกับว่าเป็นเรื่องธรรมดา

'เราว่าจุดนั้นของอากิฮิเมะสุดยอดเลยแฮะ....'

"ยูกิจางง"

"เอ้? อุหว่า!" แะแล้ว เผลอประมาทไป! แขนอากิฮิเมะกางมาจากข้างหลัง และผมก็โดนกอดแนบแน่นเข้าไปอยู่ที่อกของเธออีกแล้ว

"อ้า นุ่มนึ่ม ยูกิจังนี่น่ารักจริงๆเลยนะ" ผมถูกเธอเอาก้อมาถูไปมา เลยคันหวิวๆ ก็บอกว่าลำบากใจจริงๆใจ เรื่องแบบนี้เนี่ย! ก็เรา จริงๆแล้วเป็นเพื่อนร่วมชั้นอายุเท่ากันนี่นา

ผมดันพล่านอยู่ แต่พอได้ยินคำพูดที่ว่า "นี่ ยูกิจัง ยูกิจังนะ ว่ายน้ำได้ไหม?" ผมก็หยุดขยับตัวในทันทีโดยไม่ตั้งใจ

"อะ อ่า.... เอ่อ" ถึงจะเป็นคำถามที่กะทันหัน แต่ผมก็เข้าใจในทันที อากิฮิเมะ กังวลเรื่องที่สระน้ำจริงๆด้วย ตอนนี้ผมต้องตอบเพื่อไม่ให้เธอหงุดหงิดมากนัก

"ก็พอว่าได้....อยู่หรอก"

"เอ! จันทะเหรอ!?" เอ้ย "ไม่ต้องตกใจขนาดนั้นก็...."

"ที่ดินแดนตุ๊กตาก็มีพวกทะเลหรือสระน้ำเหรอ?"

"อืม ....ใกล้ๆบ้านผมเป็นทะเลนะ" เอ่อ ถึงพูดอะไรประมาณนี้ไป ก็คงไม่เป็นไรมัง?

"จันทะเหรอ ยูกิจังว่ายน้ำได้นะเอง ----คือว่านะ จันทะกลัวน้ำ เลยว่ายไม่ได้ละ"

"ง จันทะเหรอ...."

"ทั้งที่ยุกิจังตัวเล็กขนาดนี้ก็ยังว่ายน้ำได้ แต่จันทะ...."

อุหว่า แย่ละ.... อากิฮิเมะหงอยไปซะแล้ว

"อะ เอ่อ สโมโมะ..."

ตอนที่ผมอ้าปากว่าจะพูดอะไรสักอย่างไปก่อนอย่างอีกอีกนั่นเอง

แหวนส่องแสงออกมาพร้อมกับเสียงที่เหมือนกับกระดิ่งดัง ผมกับอากิฮิเมะมองหน้ากันอย่างตกใจ หวาดอันที่สามจันทะเหรอ.....!?

"หยาตอันใหม่สินะ ยูกิจัง"

"อืม"

"คราวนี้จันทะจะเก็บให้ได้นะ! จันทะพยายาม"

อากิฮิเมะสลดใบหน้าที่หงุดหงิดแล้วกำมือแน่น

"จันทะเก็บหยาตตอนครั้งก่อนหน้าไม่ได้ เพราะฉะนั้น จันทะพยายามเต็มที่ในส่วนนั้นด้วยนะ!"

"สโมโมะ...."

ทั้งที่เรื่องแบบนั้นไม่ใช่ความผิดของอากิฮิเมะแท้ๆ แต่อากิฮิเมะก็คิดใส่ใจถึง "ยุกิจัง" ราวกับว่าเป็นเรื่องของตัวเองโดยทำแบบนี้อยู่เสมอ

'----ดีละ! เราก็สนับสนุนอากิฮิเมะให้เต็มที่ดีกว่า'

ผมคิดว่าเรื่องที่ผมซึ่งเป็นตุ๊กตาสามารถทำได้นั้นไม่มีสักเท่าไร แต่ถึงจะแค่นี้ก็ดีแล้ว ถ้าเป็นเรื่องที่ทำให้สโมโมะสบายใจขึ้นได้ แม้เป็นเรื่องเล็กน้อยกระจิริดผมก็อยากพยายาม

อากิฮิเมะเอาผมซึ่งลูกเป็นไฟอยู่ในใจวางลงบนโต๊ะ แล้วหยิบชุดที่แขวนอยู่ที่ไม้แขวนเสื้อ

"จันทะ จันทะจะรีบเปลี่ยนชุดนะ! ยูกิจังก็ช่วยด้วยนะ?"

"อืม!" ดีละ รีบช่วยเลยละกัน! .....เดี๋ยว

"เอ~~~~!?"

"หว่า ตกใจหมดเลย ทำไมถึงตกใจขนาดนั้นหรอ?"

"ก็มัน! เรื่องแบบนั้น ใส่เองก็ได้ไม่ใช่หรอ"

"เอ๋ ก็กระดุมมันติดอยู่สองอัน แค่อตัวเองคนเดียวมันใส่ยากนี่นา ....อู ตะ ติดจริงๆด้วย ยุกิ้งง ดึง กระโปรงให้หน่อยสิ--"

นะ นั่นมัน.. ผมเพิ่งสาบานว่าจะช่วยแม้แต่เรื่องเล็กน้อยก็จริงอยู่หรอก

แต่แบบนี้มันลำบากใจนะ!

ถึงจะเป็นไปอย่างสนุกสนาน แต่ก็เปลี่ยนชุดเสร็จจนได้ พวกเรากำลังวิ่งไปตามทางที่แหวนขับเคลื่อนอยู่

ผมยืนยันทิศทางของแสงขณะที่เกาะไหล่ของอาากิฮิเมะแน่น

"เอ? รู้สึกว่าเรากำลังวิ่งไปทางเดิมกับเมื่อตอนหยาดหยาดแรกนะ"

"อืม ฉันก็รู้สึกเหมือนกัน ก็หมายความว่า จุดหมายอาจเป็น...."

"โรงเรียนอีกแล้วหรือ?"

ตามความคาดหมาย ที่ที่เรามาถึงนั่นคือโรงเรียนเซย์โจว์นั่นเอง อาากิฮิเมะมองแสงบอกทางพลางพูด

"หยาดแห่งดวงดาวเนี่ย มีตกลงมาที่เดิมด้วยหรือ?"

"หยาดมันถูกน้ำดึงดูด เพราะงั้น อาจมีเรื่องอย่างนั้นก็ได้มั้ง"

ประตูโรงเรียนถูกปิดอยู่เหมือนกับเมื่อครั้งก่อน แต่ว่า คราวนี้เรามีคาถาอยู่ จึงลอดทะลุผ่านกำแพงได้อย่างง่ายดาย

"อืม แต่รู้สึกว่าทิศทางจะต่างจากคราวก่อนนิดหน่อย.....?"

ระหว่างที่เดินไปตามที่แหวนนำทาง หน้าของอาากิฮิเมะก็หมองลง

หรือว่า ไม่จริงน่า.... จ้องมองแสงจากแหวนและข้างหน้าทางที่เดินไปด้วยใบหน้าอย่างนั้นเนี่ย

อาากิฮิเมะที่หยุดยืนในไม่นานพุดพึมพำด้วยใบหน้าอันซีดเผือก

"ที่นี่....งั้นหรือ?"

"คะ คงงั้น...."

ที่ที่พวกเราถูกนำทางมาในที่สุดนั่น คือสระว่ายน้ำโรงเรียนที่เพิ่งวายไปเมื่อตอนกลางวันนั่นเอง

"แต่ว่า มันไม่ส่องแสงเลย....นะ?"

จริงด้วย ตอนที่หยาดตกลงมาที่บ่อน้ำพุ ทั่วบริเวณส่องแสงเป็นเจ็ดสีเลย แต่ทว่า สระน้ำข้างหน้านั้น กลับมืดสนิท

"ไม่น่า.... แต่ว่า มันไม่มีดสนิทเกินไปหน่อยหรือ"

"มืดสนิทเกินไป?"

"อืม ดูลึ ตรงโน้น มีไฟกลางคืนเปิดอยู่ไข่มุ่ไหมละ แสงดวงจันทร์ก็มีด้วย ทั้งที่มันน่าจะเห็นได้พื้นน้ำ สักนิด..." สระน้ำนั้น จมลงไปในความมืดอันดำมืดราวกับหนองน้ำที่ไร้กลิ่นเลยทีเดียว

"งั้นก็ หมายความว่าหยาดตกลงมาที่นี้จริงๆ?"

ผมพยักหน้า

"อาจเป็นเพราะอย่างนั้น สระน้ำเลยแปลกไปนิดหน่อย" ผมพูด

'แต่ว่า ไม่ไหวแะะ ดอกที่ไหนไม่ตก ดันตกมาที่สระน้ำงั้นหรือ'

ผมชะเง้อมองผิวน้ำจากไหล่ของอาากิฮิเมะ พลังขมวดคิ้ว

ไม่ว่าจะยังไง สำหรับอาากิฮิเมะที่ว่ายน้ำไม่ได้ จะให้ตักเก็บหยาดจากที่นี่คงจะไม่ไหวละมัง? อย่างน้อยถ้ารู้ตำแหน่งที่หยาดอยู่ก็ยังมีโอกาสอยู่หรอก...

"ฉันต้องดำลงไปที่นี่จริงๆละมัง..."

อาากิฮิเมะพูดพึมพำด้วยเสียงอันสั่นเทา

ในเมื่อไม่รู้ตำแหน่งที่แน่นอนของหยาด ก็คงต้องทำอย่างนั้นเท่านั้นละมัง ไม่สิ....

"ไม่ใช่อย่างนั้นเสมอไปหรอก ผมว่าต้องมีวิธีอื่นอย่างแน่นอน"

"ยุกิจัง"

"มาคิดด้วยกันเถอะ ผมก็จะคิดเหมือนกัน"

"....อืม"

ใบหน้าอาากิฮิเมะยังหวาดหวั่นใจอยู่ แต่ถึงกระนั้นเธอก็พยักหน้าหงิก

ตอนนั้นเอง ที่เราได้ยินเสียงฝีเท้าอย่างเบาๆดังขึ้นมา รวกับจะทำลายคำคืน

"สายัณห์สวัสดิ์ ฟรีมา พลัม"

เสียงอันแจ่มใสท่วมท้นไปด้วยความมั่นใจ ผมเห็นอัศวาร์สซึ่งปรากฏรอยยิ้มสบายๆ สะบัดผมทองยาวเดินเข้ามาหา

"อ๊ะ อัศวาร่าซัง"

แต่ทว่า พออาากิฮิเมะพูดอย่างนั้นปุ๊บ รอยยิ้มของอัศวาร์สก็หายไปทันที

"มะ ไม่ใช่! กรุณาอย่าจำชื่อคนอื่นผิดจะได้ไหม ฉันคือฟรีมา อัศวาร์ส เป็นฟรีมาจากเซนต์อัศวาร์สต่างหาก!"

"จ้! ชะ ขอโทษค่ะ อัศวาร่าซัง" อาากิฮิเมะหดหัวเหือก

"กะ ก็บอกว่าไม่ใช่อยู่นี่ไงเล่า! ฉันคืออัศวาร์ส อัส-พา-รัส ต่างหาก! เข้าใจไหม?"

อาากิฮิเมะถูกอัศวาร์สชี้นิ้วพุ่งใส่ เลยพยักหน้าปะหลกๆ

"ชะ เข้าใจแล้วค่ะ ขอโทษนะคะ เอ่อ.... อัศวาร่าซัง"

อาากิฮิเมะนี่... เป็นไปเอง?

"เธอนี่นะ ....เฮ้อ ขำมันเถอะ"

เอ้ย ไม่ใช่เวลามาอ้าปากหวอชกหนอย ผมกลืนน้ำลายหันหน้าหาอัศวาร์สที่เอามือเท้าขมบอย

"เธอ มาทำอะไรนะ มากวนสุโมโมะอีกแล้วอย่างงั้นหรือ?"

อัศวารัศหรี่ดาจ้องมองผม

"อย่าพูดว่าคนอื่นยังกับว่าเป็นคนไม่ดีได้ไหม เจ้าแกะ วันนี้ฉันมาขอดูฝีมือเธอต่างหาก"

"ฝีมือ?"

อัศวารัศหรี่ถอนหายใจอึดอัดอากิฮิเมะที่งงงวย

"สรุปก็คือ หมายความว่าฉันจะไม่เข้าไปยุ่ง ดังนั้น เก็บหยาดให้ฉันดูหน่อยซิ ยังไงละ เอ้า เชิญเลย?
ทำให้ฉันดูหน่อยซิ"

ต่อหน้ามือที่หงายผายไปยังสระน้ำ ผมกับอากิฮิเมะพูดอะไรไม่ออกสักอย่างเดียว

ถึงจะบอกให้ทำให้ดูก็เถอะ.... พอนึกถึงความลำบากของสถานการณ์ตอนนี้ เราสองคนก็มองหน้ากัน

"ทำไงดี ยูกิจัง..."

อากิฮิเมะทำท่ากังวลใจ ตอนนี้ ผมก็กระวนกระวายไปด้วยไม่ได้ละสินะ....

"เขาบอกว่าจะดูเฉยๆ เพราะงั้นเราไม่ต้องใส่ใจดีกว่า"

"นะ นั่นสิ....นะ ต้องเก็บก่อนที่หยาดแห่งดวงดาวจะหายไป ---แต่ว่า จะทำยังไงดีเธอ"

ผมคิดอยู่แป๊บหนึ่ง แล้วลองเสนออากิฮิเมะที่ทำหน้าลำบากใจ

"ลองยื่นคทาจากขอบสระดูดีไหม"

ถึงจะเป็นการสุ่มมั่ว แต่ถ้าลองยื่นคทาไปทางผิวน้ำดู บางทีอาจมีการตอบสนองบางอย่างก็ได้

"อะ อืม ฉันจะลองดู"

อากิฮิเมะพยักหน้า แล้วเปลี่ยนแหวนเป็นคทา ผมลองเหลือบมอง ก็เห็นอัศวารัศหรี่ทอดอกมองพวกเรา
ที่กำลังเข้าใกล้สระน้ำอยู่ ที่บอกว่าไม่คิดจะรบกวนท่าจะจริงแฮะ

"งะ งั้นก็... เอาละนะ"

ขนาดตอนกลางวันสว่างๆ ยังกลัวเสียขนาดนั้น ยิ่งเป็นสระน้ำตอนกลางคืนที่มองไม่เห็นกันสระ คง
ยิ่งกลัวกว่าเดิมแน่ๆ อากิฮิเมะย่อตัวไปข้างหน้า แล้วยื่นคทาออกไปทางผิวน้ำอย่างกลัวๆ

"ยู...ยูกิจัง เห็นหยาดไหม?"

"ไม่เลย..."

ผิวน้ำยังคงมีดสนิทยู่ ถึงจะมองรอบๆ ผมก็ไม่เห็นว่าน้ำจะกระเพื่อมเลยสักนิดเดียว

"อาจไม่ถูกที่ก็ได้" ผมพูด แล้วเราก็ลองเปลี่ยนสถานที่ดูหลายที่ แต่ไม่ว่าที่ไหนก็เหมือนกัน เห็นแต่
เพียงแสงจากดวงดาวสะท้อนอยู่ที่ผิวน้ำเท่านั้น

"เอ่อ.... จริงสิ! ลองเอาปลายคทาจุ่มลงในน้ำไหม? ถ้าเอาคทาให้สัมผัสกับน้ำละก็ อาจมีอะไรแปลก
ไปก็ได้"

"อะ นั่นสินะ"

คราวนี้เราลองคนน้ำในสระไปมาด้วยสวนปลายที่เป็นเหมือนช้อนดู แต่ก็ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงใดๆ อย่างที่คิด

"....ดูท่าจะไม่ได้จริงๆ"

"อะ อืม..."

ทั้งอาากิฮิเมะ ทั้งผม ต่างก็หมดกำลังใจเกลี้ยง บางที...นี้อาจหมดหนทางแล้วก็เป็นได้

หลักๆแล้ว เราก็ไม่รู้ด้วยว่าหยาดตกลงไปที่ไหนของสระ หยาดอันนี้ ท่าทางจะต้องยอมแพ้อย่างเดียวจริงๆละมัง...

"อ้อ หงุดหงิดจริงๆ!"

อยู่ๆอัสปาร์สก็ร้องอย่างอารมณ์เสีย

เธอเดินฉับๆเข้าหาผมและอาากิฮิเมะที่สะดุ้งตกใจ แล้วยืนอยู่เบื้องหน้า

"ฉันว่าจะมองดูเจียบๆ แต่นี่ฉันทนไม่ไหวแล้ว ....นี่ เธออะ!"

"ค...คะ"

"ฉันคิดว่าไม่น่าเป็นไปได้ แต่ เธอ คงจะกลัwn้ำสินะ"

"เอ..."

พอถูกพูดแทงใจ อาากิฮิเมะก็ตัวแข็งกึก

"ตรงเพงสินะ? เออจริงๆ ผู้ที่เป็นสปีนีเย่มากลัwn้ำอย่างนี้เนี่ย"

ผมมองใบหน้าของอาากิฮิเมะที่แดงขึ้นอย่างรวดเร็ว แล้วก็กลายเป็นสีเขียวซีดแล้วก็ทนไม่ได้ พูดแทรกเข้าไป

"อะไรกันเล่า บอกว่าจะไม่รบกวนไม่ใช่ว่าไร!"

ทว่า ก่อนจะพูดจบ อัสปาร์สก็จ้องมองผมอย่างถึงทึง

"ไม่ได้รบกวนสักหน่อย! ฉันแค่ทนดูไม่ได้เลยจะสอนให้ต่างหาก"

"เอ?"

หมายความว่ายังงัยกัน? ต่อหน้าอาากิฮิเมะกับผมที่สับสนงงวย อัสปาร์สหันหน้าขึ้นฟ้าแล้วกางแขนออก ในมือนั้นปรากฏคทาอันหนึ่งพร้อมกับแสงสว่าง

"คาถาที่จำเป็นสำหรับการเก็บหยาดแห่งดวงดาวในน้ำไงละ ดูให้ดี ...วิม โคมิตี อควา"

บึ้ม ผมรู้สึกถึงเสียงอากาศสั่นไหว แล้วร่างของอัสปาร์สก็มีแสงจางๆห่อหุ้มอยู่

....เกิดอะไรขึ้นเนี่ย?

"อาเธอร์!"

"ครับ คุณหนู"

อัศวาริสสั่งสุนัขสีดำ อาเธอร์ ที่ตอบรับเสียงเรียกแล้วปรากฏมาจากที่ไหนก็ไม่รู้ "สาดน้ำใส่ฉันซิ"

"รับทราบครับ"

สุนัขสีดำที่ตอบอย่างกระปรีกระเปร่าเดินจากไปอย่างรวดเร็ว แต่ ในทันใด มันก็เอางัดน้ำมาจากที่ไหนก็ไม่รู้ มันคาบส่วนที่เป็นหูจับอย่างชำนาญแล้วเริ่มตักน้ำในสระอย่างเบิกบาน

สาดน้ำจันเธอ? อย่าบอกนะว่า ด้วยถังน้ำนั้น

"เสีย ถ้าทำแบบนั้น..."

ก่อนที่จะผมจะได้พูดว่าจะเปียกโชกเอานะ ผมก็ถูกขัดจังหวะเข้า "ไม่ต้องห่วงนะ ถอยห่างออกไปหน่อยซิ เดี่ยวจะโดนลูกหลงนะ"

สุนัขสีดำที่ตักน้ำเสร็จแล้ว ก้มหัวปะหลกๆ

"ฮาเฮนฮัน คุณหนู ขอเหียมารหาทฮับ!"

สุนัขสีดำสบัดหน้าพืบ พร้อมๆกับเสียงที่แข็งขัน น้ำในถังตกใส่อัศวาริสอย่างแรงราวกับฝน อุหว่า! บอกแล้วก็ไม่เชื่อ แน่นอนว่าอัศวาริสต้องเปียกโชก....

"....เอ? ไม่เปียก?"

ทั้งที่เธอจะถูกน้ำปริมาณมหาศาลราดใส่แน่นอนแล้วแท้ๆ แต่ชุดของอัศวาริสยังคงแห้งอยู่เหมือนเดิม ที่บริเวณเท้ามีแอ่งน้ำอยู่ แต่ทั้งตัวเธอไม่ว่าจะมองตรงไหนก็ดูไม่เห็นว่เปียกเลย อัศวาริสเอามือเท้าเอว แล้วยิ้มอย่างไม่สะทกสะท้าน

"เข้าใจไหม? นี่คือการที่รวมเราเป็นหนึ่งเดียวกับน้ำ หากใช้เวลานี้ จะไม่มีทางเปียกจากน้ำ แถมมันจะลงไปใต้น้ำก็ไม่มีกการหายใจไม่ออกด้วยยังงั้นละ"

"สุดยอด.....!"

"แต่ว่า" อัศวาริสชี้นิ้วใส่อากิฮิเมะที่ทำตาโต

"ถ้าเธอไม่กลัวน้ำนะนะ เพราะเวทย์นี้ ผู้ที่กลัวน้ำไม่สามารถใช้ได้หรอก"

"เอ....."

คราวนี้อัศวาริสเหลือบมองอากิฮิเมะที่ตัวแข็งทื่อแวบหนึ่ง แล้วสบัดชุดหาไปยังสระน้ำ

"บรัน ดิคท์!"

ทั่วทั้งสระส่องแสงวาวเพียงพริบตาเดียว แล้วก็กลับสู่ความมืดอีกครั้ง ....คราวนี้ทำอะไรอีกละ

อัศวาริสหันกลับมามองพวกเราที่สับสนอยู่ แล้วพูดอย่างสงบ

"ฉันตรึงหยาดที่จมอยู่ในสระนี้แล้วละ"

"หมายความว่ายังไง?"

"ฉันป้องกันไม่ให้หยาดแห่งดวงดาวละลายไปกับน้ำอยู่ข้างล่าง ---แต่ว่า แค่อีสิบสี่ชั่วโมงเท่านั้น หากเวลาผ่านไปมากกว่านั้น หยาดก็จะละลายหายไปกับน้ำ"

อัศวารัสเอามือเท้าเอว แล้วหันหน้าตรงพูดใส่อากิฮิเมะที่ยังคงทำอะไรไม่ถูกอยู่ ว่า "เธอ ลองเก็บหยาดหยาดนี้ภายในยี่สิบสี่ชั่วโมงซิ"

อากิฮิเมะก็คงตกใจต่อคำพูดนั้น แต่ผมก็ไม่เชื่อหุตัวเอง ในเมื่ออากิฮิเมะกลัวน้ำนะ? จะไปทำเรื่องอย่างนั้นได้ยังไงเล่า

"บะ แบบนั้นไม่มีทางหรอก! ยี่สิบสี่ชั่วโมงเนี่ย สุ่มโมะ...."

"เจ้าแคะเงียบไปเลย!"

ผมถูกดำด้วยเสียงเข้ม เลยกปิดปากสนิท

ไม่ใช่เพราะตกใจจากท่าทางดุดัน แต่เพราะผมรู้สึกตัวถึงการที่น้ำเสียงของเธอจริงจังเหลือเกินต่างหาก

"หยาดแห่งดวงดาวเป็นสิ่งที่ถูกนำdingเข้าหา เธอก็รู้เรื่องนั้นใช่ไหม"

อัศวารัสจ้องมองอากิฮิเมะด้วยสายตาของผู้ที่รับเอาความจริงจังต่ออะไรบางอย่างมา ไม่ใช่พูดเป็นการแกล้งอย่างแน่นอน สิ่งนั้นสื่อผ่านมาจากผมเหมือนกัน

"อัศวาร่า ชัง..."

บรรยากาศตึงเครียดฝัง อัศวารัสพูดตัดมันโดยไม่กะพริบตาสักครั้งเดียว

"หากกลัวน้ำอยู่ ก็ไม่มีทางรวบรวมหยาดได้หรอก"

"....สุโมโมะ"

ผมถามอาการของสุโมโมะจากบนไหล่ หลังจากที่อัศวารัสจากไป อากิฮิเมะยังคงก้มใบหน้าที่ซีดเผือด และม้มปากแน่นอยู่

---เรื่องที่อัศวารัสพูดนั้น ถูกต้องจริงๆ เป็นคำพูดที่ถูกต้อง

หยาดแห่งดวงดาวมีนิสัยถูกดึงดูดโดยน้ำ ทั้งที่เป็นอย่างนั้น หากผู้ที่เป็นสปีเนียร์ที่เก็บหยาดกลัวน้ำแล้ว ก็ไม่ต้องพูดอะไรกันอีก

แต่... ผมคิดว่าอย่างนี้ด้วย อากิฮิเมะกลัวน้ำเสียขนาดนั้น แล้วยังไม่ใช้สปีเนียร์อาชีพ นอกจากนั้นแล้วยังพากเพียรพยายามอย่างมากมายหลายเรื่องเพื่อเก็บหยาดให้ผม ผมไม่อยากฝืนอากิฮิเมะที่เป็นอย่างนั้นไปมากกว่านี้ ความรู้สึกเช่นนั้นนั้น ผมมีรุนแรงมากจริงๆ เพราะฉะนั้น....

"สุโมโมะ ไม่ต้องฝืนก็ได้นะ ค่อยเก็บหยาดอันอื่นก็ได้"

ผมกระซิบกับอากิฮิเมะว่าอย่างนั้น

ผมคิดว่าวันนี้พอแล้วจริงๆ นอกจากนี้ ไข้แล้ว หยาดที่ไม่ต้องลำบากก็เก็บได้ เหมือนหยาดอันแรกกับอันที่สองก็ต้องปรากฏออกมาเบื้องหน้าอย่างแน่นอนไม่ผิดแน่ เพราะฉะนั้น ไม่จำเป็นต้องยึดติดกับหยาดที่นี้สักนิด

"ไม่ได้หรอก"

ทว่า อากิฮิเมะกลับสายหน้าอย่างแรง

"ฉันคิดว่า เป็นอย่างที่คุณอาจารย์พูด ทั้งที่หยาดแห่งดวงดาวเป็นสิ่งที่ตกลงมาในน้ำ ถ้ากลิ้งน้ำอยู่ละก็ต้องเป็นอย่างนี้แน่นอน หลังจากนั้นก็จะเกิดขึ้นอีกนับไม่ถ้วนนะ"

เธอพูดอย่างนั้น ทีละคำๆ ราวกับจะพูดให้ตัวเองฟัง

"สุโมโมะ..."

"ถ้าหมื่นมันทุกครั้ง อาจรวบรวมหยาดเจ็ดอันไม่ได้ ไม่สิ รวบรวมไม่ได้แน่นอน ถ้าเป็นอย่างนั้น ถ้าเป็นอย่างนั้น..."

ยุคิจะกลับดินแดนไม่ได้---- นั่นเป็นคำพูดพิมพ์เบาๆจริงๆ แต่ผมเก็บคำพูดนั้นขึ้นมา

อากิฮิเมะเงยหน้าขึ้นกึก

"ฉัน....จะพยายาม!"

ดวงดาที่พูดอย่างเต็มปากนั้น เปี่ยมไปด้วยพลังแข็งแกร่งเช่นเดียวกับตอนที่กล่าวอย่างเข้มแข็งว่าไม่อยากลบความทรงจำของยาเอโนะ

---อากิฮิเมะ ทำไม่ถึงมีความกล้าขนาดนั้นได้กันนะ

ทำไมถึงพยายามเพื่ออะไรที่ไม่รู้แม้แต่ตัวจริงได้ถึงขนาดนั้น?

ผมไม่เข้าใจ เพียงแต่ ผมคิดว่า พลังแข็งแกร่งของอากิฮิเมะนั้น ช่างมีความสุข สุกสว่าง ...และเป็นสิ่งเดียวกับตอนวันทานาบาตะ

ผมควรทำอย่างไรดี เพื่ออากิฮิเมะคนนั้น

วันต่อมา พอผมไปโรงเรียน อากิฮิเมะก็เข้ามาพูดกับผมทันที

"เอ่อ ทสึวานุกิคุง..... ะ วันนี้ก็ช่วยฝึกว่ายน้ำกับฉันให้ได้รีเปลา" เธอพูดด้วยเสียงที่หนักแน่นต่างจากปกติ

"ได้สิ"

ผมคาดไว้อยู่แล้วว่าเธอจะมาพูดแบบนี้

"เรา วันนี้ก็อยู่เป็นเพื่อนได้ถึงแค่ตอนเย็นเหมือนเดิม จะได้ไหมนะ"

"อืม ขอบคุณมาก! ขอความกรุณาด้วยค่ะ"

ผมกระซิบในใจต่ออาากิฮิเมะที่ก้มหน้าขอร้อง ว่า "ที่อยากบอกขอบคุณนะคือเราต่างหาก"

อาากิฮิเมะพยายามเอาชนะความไม่ถูกกับน้ำเพื่อผม ผมก็ต้องตอบสนองเรื่องนั้นอย่างเต็มกำลัง ไม่สิ....
อยากตอบสนองต่างหาก

สิ่งที่ผมทำได้นั้น ก็แค่เรื่องอย่างการจับมืออาากิฮิเมะไว้ แต่หากนั่นเป็นเรื่องจำเป็น ผมก็อยากจับมือ
เธอให้จนกว่าจะจวนเจียนหมดเวลา

เพื่อให้อาากิฮิเมะสามารถพยายามได้อย่างเต็มกำลัง ในเวลาสั้นๆที่เหลือ

อาากิฮิเมะพยายามอย่างเต็มที่ เธอจมไปนับครั้งไม่ถ้วน เกาะผมแน่นอย่างสุดชีวิตด้วยใบหน้าที่แทบ
จะร้องไห้

แม้จะกลืนน้ำจมนลงไปด้วยท่าที่ผิดธรรมชาติก็ตาม

ผมจับมือของอาากิฮิเมะ ให้กำลังใจเธออยู่ในใจตลอดเวลาพลางช่วยเหลือกายที่ดิ้นตะเกียกตะกาย
อย่างสุดชีวิต

อาากิฮิเมะ พยายามเข้า

เราอยู่ข้างๆตลอดเวลา เพราะฉะนั้น พยายามเข้า---

และแล้ว เวลากลางคืน

ผมกับอาากิฮิเมะ มาที่สระน้ำของโรงเรียนอีกครั้งหนึ่ง

อาากิฮิเมะใส่ชุดเก็บหยาดที่ได้มาจากคุณแม่ ผมที่กลายเป็นยุกิจังเกาะอยู่บนไหล่ของเธอ

เช่นเดียวกับเมื่อวาน ได้นำจมนลงไปในความมืด จมมองไม่เห็นอะไรทั้งสิ้น ผมกระซิบอาากิฮิเมะที่ยืน
อยู่ที่ขอบสระอย่างเบาๆแทบไร้เสียง

"สุโมโมะ ไม่ต้องฝืนก็ได้นะ"

"ไม่เป็นไร ไม่เป็นไรหรอก"

แววตาของอาากิฮิเมะไร้ความลังเล เธอกุมนิ้วนางมือซ้ายที่สวมแหวนอยู่ด้วยมือขวา แล้วพูดด้วยเสียง
ที่หนักแน่น

"ฉัน ได้รับความกล้ามาจากทสึวานุกิคุงล่ะ เพราะฉะนั้น.... ต้องพยายามได้แน่!"

----อาากิฮิเมะ ยังไงก็ยิ่งว่ายน้ำไม่ได้อยู่ดี

แต่ว่า แม้ตัวอาากิฮิเมะจะเย็นชืด ริมฝีปากกลายเป็นสีม่วง เธอก็ยังพยายามทนอยู่ในน้ำต่อไป
พยายามเอาชนะความกลัวอย่างสุดชีวิตเพื่อแกะตัวเล็กๆ เรื่องแบบนั้น มันจะมีสักกี่คนที่ทำได้กัน

เพราะฉะนั้น ผมจึงพูดทั้งท้าย

ว่า "ไม่ต้องรีบร้อนหรอกนะ"

"....ไม่ต้อง.. รีบร้อนหรอกนะ"

"ทสึวานุกิ.. คง?"

"คือ เราไม่รู้หรอกนะว่าอาากิฮิเมะกำลังพยายามขนาดนี้เพราะเหตุผลอะไร"

----ถึงที่จริงจะรู้ก็เถอะ

"แต่ว่า เธอพยายามถึงขนาดนี้แล้วนี่ เอาหน้าลงไปใต้น้ำได้แล้วด้วย ขนาดลืมนตาใต้น้ำก็ทำได้แล้วไขใหม่ละ? ทั้งที่กลัวน้ำขนาดนั้นแท้ๆ เพราะฉะนั้น...."

ผมหาคำพูดอย่างสุดชีวิต

"เราว่า ต้องไม่เป็นไรแน่นอน เราว่าอาากิฮิเมะน่าจะมีความกล้าอยู่มากสุดๆ ความกล้าที่แท้จริงนะ"

"ความกล้า ที่แท้จริง"

"อืม เพราะฉะนั้น 'ไม่เป็นไร....แน่นอน'

'ทสึวานุกิคง....."

"ชะ ขอโทษ คงไม่เข้าใจว่าเราพูดอะไรอยู่สินะ 'ไปก่อนละ"

เราเ็นพูดออกมาเป็นคำพูดไม่เก่งจริงๆ พอผมยิ้มเพื่อนๆ อาากิฮิเมะก็กลับส่ายหน้าอย่างแรง "มะ ไม่ใช่หรอก...."

"ขอบคุณนะ ทสึวานุกิคง ฉัน....มีความกล้าขึ้นมาแล้วละ"

แล้วเธอก็เช็ดน้ำตาที่ขังอยู่ในดวงตา และยิ้มกว้างพูดว่า

"ฉันรู้สึกว่าจะพยายามได้ละ 'ไม่สิ ฉันจะพยายามแน่นอน" ---

เหนือศีรษะ คือดวงจันทร์ที่ส่องแสงขาวซีดลอยอยู่

ตอนที่อาากิฮิเมะซึ่งยืนอยู่ที่ขอบสระเปลี่ยนแหวนให้เป็นคทา หนังสือที่หนีบไว้ด้านข้างก็ส่องแสงออกมาโดยที่เราไม่คาดคิด

"สุโมโมะ หนังสือมัน....!"

"อืม"

ผมกระโดดลงจากไหล่ของอาากิฮิเมะ แล้วรีบพลิกเปิดหนังสือสีแดง

"ว่าแล้วเชียว คาถาใหม่ออกมาจริงๆด้วย เอ่อ วิ ริม...."

[ริม โคมิด้ อควา]

"ไม่ผิดแน่ คาถาที่อัศวารัสพูดเมื่อวานล่ะ!"

"อืม"

ใบหน้าของอาากิฮิเมะก็ยิ้มแย้มอย่างดีใจ เธอแนบสองมือไว้ที่อก แล้วปิดตาลงฟุบ

----อย่างทีทสึวานุกิคงพูดเลย

ผมเห็นว่าริมฝีปากเธอขยับวอย่างนั้น แต่ผมอาจคิดไปเองก็ได้

"ดีละ! จันฉันจะลองร้ายดูเลยนะ"

อาากิฮิเมะที่เปิดตาพริบพุดด้วยท่าทางแน่วแน่ และยื่นมือออกมาหาผม

"ยูกิจัง ขึ้นมาบนไหล่สิ"

"ฮืม"

ผมกระโดดหยองขึ้นจากมือไปบนไหล่ของอาากิฮิเมะ พวกเราสบตา และพยักหน้าให้กัน

"จันก็ เอาละนะ ....วิม โคมิตี อควา"

อาากิฮิเมะถือคทาด้วยสองมือ แล้วร้ายคาถาด้วยเสียงที่เปี่ยมพลัง

พริบตาที่กล่าวจบ ร่างกายของอาากิฮิเมะและผมก็มีแสงมาห่อหุ้ม ม่านแสงบางๆอันนุ่มนวลสืคคล้ายไข่มุกปกคลุมอยู่ทั่วร่างกาย

อาากิฮิเมะลดคทาลงแล้วก้มมองร่างกายตัวเอง

"ได้แล้วเนอะ? เ้านี้เราก็ดำลงน้ำได้ละมั้ง"

"ฮืม น่าจะ"

ที่เหลือก็มีแต่ต้องลองทำดูจริงๆเท่านั้น

"นั่นสิเนอะ ลองไปกันเถอะ ยูกิจัง"

"ฮืม!"

อาากิฮิเมะหายใจเข้าชุด แล้วปิดตาแน่นไม่เปิดต่อหน้าผิวน้ำอันมืดมิด

"ฮึบ!"

เธอส่งเสียงขึ้น และกระโดดลงสู่สระน้ำ

"ฮ๊ะ.....!"

ตูม เสียงกระโดดลงน้ำดังขึ้น ผมกลั่นหายใจทันที จากนั้น ผมก็รู้สึกตัวว่าร่างกายไม่รู้สึกถึงแรงต้านของน้ำเลย จึงลองอ้าปากดูอย่างกล้าๆกลัวๆ

"วะ หวา.... ยอดเลย ขนาดในน้ำก็หายใจได้จริงๆด้วย....!"

ขนาดเสียงประทับใจพึมพำของอาากิฮิเมะผมก็ได้ยินเข้าใจชัดเจน

เพราะแสงจากเวทมนตร์ห่อหุ้มเราอยู่ละมั้ง ใต้น้ำถึงสว่างกว่าตอนที่มองอยู่ข้างนอก

พอผมเงยหน้ามองข้างบนศีรษะ ก็เห็นแสงขนาดใหญ่หายไปมาที่ผิวน้ำซึ่งกระเพื่อมเป็นคลื่นสีน้ำเงิน นั่นคือดวงจันทร์จันทรหรือ?

"หยาดแห่งดวงดาว อยู่ที่กันสระสินะ ยูก็จิง?"

"คิดว้างจัน"

"....จันก็ ไปกันเลย!"

ไปสู่กันสระ สูกันสระ

พวกเรามุ่งไปข้างหน้าอย่างช้าๆ

เพราะหยาดแห่งดวงดาวละมั้ง ใต้น้ำจึงแปรเปลี่ยนเป็นโลกอันมหัศจรรย์

ถ้าตามจริงแล้ว อย่างมากก็น่าจะลึกแค่ประมาณหนึ่งเมตรครึ่ง แต่ว่า ถึงจะแหวกน้ำไปอย่างรวดเร็ว ก็มองไม่เห็นกันสระชั้นมาแม้แต่น้อย

"สระว่ายน้ำของโรงเรียน น่าจะตื้นกว่านี้แท้ๆ...."

อาากิฮิเมะหันหมุนมองรอบๆพลาฟองเล็กๆออกมา

"ราวกับบ่อน้ำที่ไม่มีกันบ่อเลยเนอะ"

"อืม ...จะลึกไปถึงไหนกันนะ?"

กระทั่งบริเวณใกล้ผิวน้ำที่เคยเห็นว่าค่อนข้างสว่างก็มีดลงเรื่อยๆในขณะที่เราดำลงไป

ผมกับอาากิฮิเมะดำลึกลงไป在那นั้นเรื่อยๆ

อย่าบอกนะว่า เป็นบ่อน้ำที่ไม่มีกันบ่อจริงๆนะ? ตอนที่ความกังวลเช่นนั้นกำลังจะเกิดขึ้นนั่นเอง

ในที่สุด เบื้องหน้าสายตาเรา ก็มองเห็นแสงเล็กๆโดดเดี่ยว

"เห็นแล้ว....! หยาดแห่งดวงดาวละ"

หยาดที่ถูกตรึงไว้ตามที่ฮัสซาร์สบอก กำลังส่องแสงปรึบๆอยู่ ยังไกลเกินไป ต้องเข้าไปใกล้อีกหน่อย....

ตอนที่คิดอย่างนั้นเอง คทาของอาากิฮิเมะก็เริ่มสั่นเบาๆราวกับจะตอบสนองต่อหยาด พร้อมกับเสียงฟู่ที่ดังขึ้น

และ หยาดแห่งดวงดาวเช่นเดียวกัน อาจเพราะผลจากคทา มันจึงออกห่างจากกันสระ และลอยขึ้นมาข้างบนด้วยความเร็วที่น่าตะลึง

"สุโมโมะ จะมาทางนี้แล้ว!"

ถ้าปล่อยให้มันหนีที่นี่ อาจจะบินไปที่ผิวน้ำเข้าก็ได้....!

"อืม"

หยาดแห่งดวงดาวขยายใหญ่ขึ้นในเวลาเพียงครู่เดียว อากิฮิเมะจับคทาด้วยสองมือแน่น

และ เธออ่านการเคลื่อนไหวของหยาดที่พยายามจะผ่านด้านข้างไป แล้วแทงคทาออกไปอย่างสุดแรง การเคลื่อนไหวของคทา กับการเคลื่อนไหวของหยาดชนพอดีกันเป๊ะ

".....พรุๆ ลาดี!!"

แสงสว่างจ้าห่อหุ้มรอบบริเวณทั้งหมด

"...สุโมโมะ จับแน่นๆนะ อีกนิดเดียว"

"อืม ...เฮ้ ฮิบ!"

อากิฮิเมะเป็นบันไดสละสลวยขึ้นมา แล้วดึงตัวขึ้นพร้อมส่งเสียง ทันทีที่เอาขาลงแตะยังขอบสระ แสงที่ห่อหุ้มร่างกายอยู่ก็หายไป อากิฮิเมะก้มมองร่างกายของตนเองแล้วยิ้มออกมา

"ฟู.... ทั้งที่ไม่เปียกน้ำเลยแท้ๆ แต่พอออกมาข้างนอกแล้วก็รู้สึกตัวหนักขึ้นจริงๆเนอะ มหัศจรรย์จังเลย"

"...ท่าทางแบบนั้น คงสำเร็จแล้วสินะ"

ผมหันหลังไปหาเสียงที่อยู่กึ่งกลาง ฟริมา อัสปาร์สมายินไซว์ชา เท้าเอวยุ่บนแท่นกระโดดน้ำตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้

"หยาดแห่งดวงดาว เก็บได้แล้วสินะ?" เธอว่า แล้วลงตบมายืนต่อหน้าเรา ข้างตัวเธอนั้น อาเธอร์ สุนัขสีดาก็ปรากฏตัวออกมา พลังสายหายไปมา

ผมกับอากิฮิเมะมองหน้ากันและพยักหน้า อัสปาร์สตอบ "จันหรือ" แล้วถอนหายใจเฮือกเพราะอะไรซักอย่าง

"ถ้าจะทำก็ทำได้นี่นา.... อยากบอกกว่าอย่างนั้นอยู่หรอก แต่ นี่มันหมายความว่ายังไงกันเน?"

เธอว่าแล้วกอดอกจ้องมองมาหาเรา

"เฮ้? หมายความว่ายังไง...."

"ความไร้ความรู้ของเธอไงเล่า! คำพูดประหลาดๆ การเคลื่อนไหวที่ไร้ประโยชน์ พูดตรงๆ มันแค่ราวระดับผู้เริ่มต้น หรือระดับผู้ไร้ประสบการณ์ยิ่งไงล่ะ"

"เหะ?"

ผมรู้สึกว่าตัวอักษร ก้อง ขนาดใหญ่ผุดขึ้นมาบนหัวอากิฮิเมะ อัสปาร์สพูดต่ออย่างหงุดหงิด

"ที่สำคัญ 'คาถารวมตนเป็นหนึ่งในหนึ่งกับน้ำ' เนี่ย เป็นขั้นต้นของขั้นต้นที่เรียนในชั่วโมงเรียนเลยไม่ใช่ฟริมา พลิ้ม ตอนอยู่โรงเรียน เธอเรียนอะไรมาเนเนี่ย?"

"โรงเรียน? แต่ว่า เอะ เอ?"

เธอพูดอะไรอยู่เนี่ย ทั้งผมทั้งอาากิฮิเมะต่างก็ไม่เข้าใจเลยสักนิดเดียว อัสพาร์สยื่นหน้าพุ่งเข้าไปใกล้อาากิฮิเมะที่ได้แต่ตาลิดาเหลือกอย่างเดียว

"เธอนั้นะ อย่างบอกนะว่าคราวนี้จะพูดว่าไม่รู้กระทั่งเรื่องโรงเรียนออกมาอะ ....หืม?"

อยุๆคิ้วของเธอนั้นก็ยื่นเข้าหากัน อัสพาร์สหรือตามองหน้าของอาากิฮิเมะเขม็ง

....รู้สึกว่ สายตาทำอะไรจะไม่ค่อยดีเท่าไรแฮะ

ผมคิดขึ้นมาโดยไม่เข้ากับสถานการณ์ แต่ความรู้สึกที่ไม่ดีถึงขีดนั้น กลับพัดเข้ามาในคำพูดต่อไปโดยไม่มีปีไม่มีขลุ่ย

"ทรงผมที่เหมือนลูกหมา เหมือนกระต่ายนี่.... อาากิฮิเมะซัง?"

....เอ

"เอ~~~~~!?"

ผมกับอาากิฮิเมะร้องออกมาพร้อมกัน

เอะ รอดเดียว อะไรกัน ทำไมอัสพาร์สถึงรู้นามสกุลของอาากิฮิเมะล่ะ!?

งั้นก็หมายความว่า พรึมา พลัมที่ว่าเนี่ย หมายถึงอาากิฮิเมะจริงๆจ้ะเรอะ? ไม่สิ แต่นั่นก็แปลกๆเหมือนกันนี่นา เอ้ย รอดเดียว.....!

"ยุ ยุกิจัง! ทำไงดี ชื่อฉัน.... แจ~?"

"เอ๋ อ่า อะ อือ แต่ว่า.... เอ!"

อาากิฮิเมะนะไม่ต้องพูดถึง ส่วนผมก็อยู่ในสภาพตื่นตกใจสุดๆเช่นเดียวกัน ระหว่างนั้น อัสพาร์สก็หยิบแว่นออกมาจากที่ไหนก็ไม่รู้ แล้วก็ใส่มัน ...เฮ้ย หน้าแบบนี้มัน....!

ยุคิ!? ผมเกือบตะโกนออกไป เลยรีบหุบปากอย่างร้อนรน

เฮ้ย เรื่องแบบนี้ บ้านา ทำไมยุคิจึงอยู่ในชุดแบบนี้ แถมยังผมสีทอง.... เรื่องแบบนี้ไม่มีทางเป็นไปได้หรอก

ทั้งที่ผมคิดอย่างนั้น อัสพาร์สกลับพูดอย่างสบายๆ

"ไม่เข้าใจหรือ? ฉันโง่ละ ยุคิ โนนะ"

".....เอ~~~~~! ยุ ยุคิซัง!?"

เสียงร้องพลิกกลับฝ่ายเป็นอาากิฮิเมะ คงตกใจมากเลยสินะ ผมก็เหมือนกันอยู่หรอก....

อัสพาร์สพนเสียงอึมม ลั่นๆ โดยไม่สนใจผมกับอาากิฮิเมะที่เบิกตากใจกะพริบปรึบๆอยู่ แล้วเริ่มพูดพึมพำอะไรบางอย่างออกมา

"มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ อาากิฮิเมะซังคือ พรึมา พลัม เนี่ย เรื่องแบบนี้ ไม่เคยได้ยินเลยนะ ที่สำคัญ

มันจะเป็นไปได้ยังไงกัน คนคนนั้นก็ไม่ได้บอกอะไรเลยอีกต่างหาก...."

ที่อยากถามว่าเกิดอะไรขึ้นนะคือทางนี้ต่างหาก แต่อัสพาร์สกลับย่นคิ้วถามพวกเรา

"อาากิฮิเมะซัง หมายความว่ายังไง?"

"เอ๋! เอ๋อ... ะ เรื่องอะไร....?"

"เรเดิ้ลใจละ เรเดิ้ล เรเดิ้ลอันนั้นของเธอนะ ได้มาแล้วยังหรือ?"

อาากิฮิเมะโดนชี้คทาใส่ เลยตอบอย่างร้อนน

"อ๊ะ นี่มัน.... คือ เอ๋อ คือว่า..."

คงไม่รู้อะไรจะบอกว่าได้มาจากผมดีไหมสินะ อาากิฮิเมะกวาดสายตาไปทั่วอย่างว้าวุ่นใจ โดยที่ยังก่ำคทาแน่นอยู่ อัสพาร์สกระตักคิ้วข้างหนึ่งก็ก

"หมายความว่าไม่อยากตอบ? ....เจ้าแกะ!"

"หา!?"

อูๆทึศทางการโจมตีก็หันมาทางนี้แทน

"อธิบายให้ฉันฟังซิ!"

"เอ๋ ะ เรื่องอะไร....?"

"ทั้งหมดเลย! ก่อนอื่น ไปได้เรเดิ้ลของสปีเนี่ยมาจากที่ไหน ยังไง!"

"ะ เรื่องนั้น... คือ ตะ ได้รับมา... ีจะว่าไงดี"

ผมโดนบีบบังคับมาเรื่อยๆ จนแทบจะกลิ้งตกจากไหล่ของอาากิฮิเมะ

"ได้รับมางั้นหรือ? จากใคร?"

"เรื่องพวกนั้น ครูจะอธิบายเอง"

พวกเราหันหน้าไปหาเสียงที่คุ้นเคยซึ่งได้ยินเข้ามาอย่างกะทันหันพร้อมกัน คนตัวสูงเพรียวปรากฏตัวออกมาข้างสระน้ำที่กลับคืนสู่ความโปร่งใส

"อาจารย์คิซารางิ.....!"

เสียงพูดเบาๆของผมนั้น ถูกเสียงตกใจของอาากิฮิเมะกลบจนหมด

"อาจารย์คิซารางิ!? เอ๋ ทำไม?"

อาากิฮิเมะเบิกตาโต จ้องมองผู้ที่เข้ามาอย่างกะทันหัน ในความตกใจนั้น เทียบกันแล้ว อัสพาร์สกลับหรีต่ายขึ้น แล้วเดินสวบๆตรงไปหาอาจารย์

"อาจารย์คิซารางิ หมายความว่ายังไงกันแน่คะ? อาากิฮิเมะซังคือพริมา พลัมเนี่ย อาจารย์ไม่ได้บอกนี่คะ"

"อ้อ อืม ก็ใช่ะ"

"นอกจากนี้ คนคนนี้ ไม่รู้เรื่องอะไรเลยนะคะ เป็นตัวแทนของพลังโครีส์จริงหรือคะ?"

"เอาน่าๆ ครูจะอธิบายตั้งแต่หนึ่งเอง ให้อาากิฮิเมะซังเข้าใจด้วยนะ"

เฮ้ย อะไรกันเนี่ย ทำไมสองคนนี่ถึงคุยกันอย่างปกต้อยล่ะ?

อาจารย์ที่ปลอมฮัสพาร์สซึ่งถามอย่างต้องการคำตอบด้วยรอยยิ้มเพื่อนๆ หันมาทางผมกับอาากิฮิเมะที่ตะลึงงงงวยไปหมด

"อาากิฮิเมะซัง"

"ค ค่ะ"

"คิดว่าคงจะตกใจมากพอๆ... แต่ดูท่า เดี่ยวเล่าเรื่องราวให้ฟังตอนนี้เลยน่าจะดีกว่านะ"

"เรื่องราว เหนืออะไรคะ?"

อาจารย์คิซารากิพยักหน้าอย่างสงบ ให้อาากิฮิเมะที่เงยหน้ามองด้วยใบหน้าที่ยังงงสงสัย

"อืม เรื่องของโลกอีกโลกหนึ่งที่อยู่เคียงข้างโลกใบนี้ --- แล้วก็เรื่องเกี่ยวกับผู้ครอบครองเรดัล 'สปิริต' เนอะ"

จากนั้น ในที่สุด ผมกับอาากิฮิเมะก็ได้ฟังเรื่องราวต่างๆ

อย่างแรก อาจารย์อธิบายให้อาากิฮิเมะว่า นอกจากโลกใบนี้ ยังมีโลกที่เต็มไปด้วยเวทมนตร์ชื่อ ฟิกราเล่ อยู่ และรวมถึงเรื่องที่เดิมทีตนเป็นผู้ที่อาศัยอยู่ที่นั่นด้วย

"ฟิกราเล่ ...คนจากโลกอื่น อาจารย์คิซารากินะหรือคะ?"

"อืม ไม่น่าเชื่อหรือ?"

พออาจารย์พูดอย่างนั้น อาากิฮิเมะที่อ้าปากงงงวยก็รีบส่ายหน้าทันที

"ไม่ค่ะ เชื่อค่ะ! หนูได้เห็นเวทมนตร์เต็มตาขนาดนี้มาแล้วนี่ เรื่องที่มีโลกแห่งเวทมนตร์อยู่เนี่ย เชื่อได้ค่ะ!"

"ขอชื่นชม"

อาจารย์ยิ้มยิงฟัน แล้วพูดต่อ

"แล้วก็ ที่ฟิลาเรน่า เรียกผู้ที่สามารถเก็บหยาดแห่งดวงดาวได้ว่า... 'สปิเนีย' นะนะ และก็มีโรงเรียนที่ฝึกฝนการเก็บหยาดนั้นอยู่สองแห่ง"

---อาจารย์ว่า โรงเรียนสองแห่ง "เซนต์ อัสพาร์ส" และ "พาล์มโครริส" นั้น ทุกปี ได้มีการจัดการแข่งขันประชันกันระหว่างโรงเรียน เพื่อเพิ่มพูนพลังความสามารถและความรู้ของผู้เล่าเรียนทั้งสองฝ่าย

ในการแข่งขันประชันกันระหว่างโรงเรียน จะทำการคัดเลือกนักเรียนที่เป็นเลิศที่สุดของปีนั้น และ ผู้ที่ได้รับการคัดเลือก จะได้รับการเรียกว่า "พริมา" ซึ่งมีความหมายว่า "อันดับหนึ่ง"

"คุณหนูคือผู้ที่ได้คะแนนผลการเรียนยอดเยี่ยม และได้รับการเลือกเป็นพริมาของปีนี้ด้วยคะแนนเสียงเอกฉันท์เลยครับ!"

อาเธอร์ที่เข้าแนบเคียงข้างอัสพาร์สสายหางอย่างท่าทางภูมิใจ

"คุณหนูแสดงให้เห็นความสามารถอันสุดวิเศษที่ถึงกับเรียกได้ว่าเป็นอันดับหนึ่ง เหนือกว่ารุ่นก่อนในประวัติศาสตร์ของโรงเรียนเซนต์ อัสพาร์ส ถึงกับมีการกล่าวว่าปีนี้ ชัยชนะต้องตกเป็นของเซนต์ อัสพาร์สอย่างแน่นอนที่สุดด้วยครับ!"

"หยุดได้แล้ว เจียบบปากชักหนอยเถอะ อาเธอร์"

"ค ครับ ขอประทานโทษครับ คุณหนู"

พอถูกอัสพาร์สว่า อาเธอร์ก็หุดกอย่างหุดๆ อาจารย์กระแอมแค้น

"เอ่อ... ยังไงก็ตามนะ การแข่งขันประชันกันระหว่างโรงเรียนถูกจัดขึ้นตามนั้นแหละ เป็นธรรมเนียมที่จะส่งตัวแทนแข่งขันสองคนมายังโลกนี้ และแข่งกันเก็บรวบรวมหยาดน้ำ เจริญไชการชนะคือ การเก็บรวบรวมหยาดน้ำทั้งเจ็ดได้ก่อนอีกฝ่าย"

"แต่ว่า สุโมโมะไม่ใช่นักเรียนของพลัมโครริสอะไรนั่นครับ?" ผมเปิดปากแทรก

"อืม เรื่องนั้นนะ การแข่งขันประชันกันปีนี้ ก็ได้เลือกพริมา พลัมจากหมู่เรียนเรียบร้อยแล้วละ แต่ก่อนการแข่งขันจะเริ่มนิดเดียวเท่านั้น น่าเสียดายที่เธอเกิดป่วยหนักขึ้นมาละสิ"

อาจารย์หยุดถอนหายใจฟู

"ที่จริงแล้ว เป็นเด็กที่ยอดเยี่ยมมากเลยนะ เจ้าตัวก็ขอร้องอยากเข้าร่วมการแข่งขันอยู่หรอก แต่สุดท้าย เพราะต้องใส่ใจกับการรักษา ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องล้มเลิกการเข้าร่วมไปนะ"

ว่าแล้วอาจารย์ก็ยกไหล่ทำทางเสียดายจริงๆ

"เลือกผู้มีคุณสมบัติเหมาะสมคนอื่น แล้วส่งมาก็ได้ไม่ใช่เหรอ?"

"คิดว่างั้นใช่ไหมละ แต่ว่า การมายังโลกนี้จากโลกทางโน้นนะ มันลำบากมากเลยนะนะ สรุปสั้นๆก็คือ ต้องใช้เงินมหาศาล และ พลัมโครริสไม่มีงบประมาณนั้นนะสิ"

"....ไม่จริงน่า เพราะอย่างนั้น เลยให้อากิฮิเมะซัง?" คราวนี้ อัสพาร์สเปิดปากบ้าง

"ไม่จริงน่านั่นแหละ เอานะ ยังไงก็มีคนที่จำเป็นต้องใช้หยาดน้ำพอดิตด้วยนะ"

อาจารย์เหลือบมองผม อัสพาร์สเลิกคิ้วขึ้นพุดอย่างมีน้ำใจ

"เรื่องแบบนั้นฉันไม่เคยได้ยินมาก่อนเลยคะ! เลือกคนของโลกนี้มาเป็นตัวแทนการแข่งขันประชันกันแบบนี้ ไม่เคยได้ยินได้ฟังมาก่อนเลย"

"แต่ว่า ทางฝั่งโรงเรียนเขายอมรับอากิฮิเมะซังในฐานะของผู้เข้าแข่งขันประชันกันนะ เรเดิ้ลนั้นก็ด้วยนะ"

"ยอมรับไม่ได้คะ ที่สำคัญ มันเปล่าประโยชน์ไม่ใช่หรือคะ ส่งมือใหม่ยิ่งกว่ามือใหม่มาแข่ง คงไม่มีทางชนะผู้ที่รำเรียนมาอย่างดีหรอกคะ"

อัสพาร์สพุดอย่างเจียบบคมเต็มปาก แต่อาจารย์คิซารางิไม่มีท่าทางตกใจสักนิด กลับกางแขนออกด้วยท่าทางข้ามัน

"ไม่หรอกน่า อากิฮิเมะซังมีพรสวรรค์มากทีเดียวนะ ลองคิดดูดีๆ ทั้งที่ไม่ได้เรียนที่โรงเรียนของโลก

ทางนั้นแท้ๆ แต่กลับได้หยาดแห่งดวงดาวมาหลายอันแล้วนะ?"

อาากิฮิเมะหน้าแดงขึ้นมาทันที อัศวารัสชำเลื่องมองอาากิฮิเมะ แล้วพยักหน้าพูดอย่างไม่เต็มใจ
"นั่นมัน... ก็จริงอยู่หรอกค่ะ"

"ถ้าประมาทละก็ อาจจะลำบากก็ได้นะ เพราะอาจเติบโตเป็นคู่แข่งที่เก่งกาจได้ในปริบตาเดียวเลยละนะ?"

"....ต้องเป็นอย่างนั้นสิคะ"

อัศวารัสถอนหายใจฟู แล้วตีหน้าจริงจังหันหาอาากิฮิเมะ

"อาากิฮิเมะซัง"

"ค ค่ะ"

"ขบอปกไว้ล่วงหน้าก่อน ฉันจะไม่อมมืออ่อนให้เพราะเห็นว่าเธอเป็นมือใหม่หรอกนะ"

"เอ๋ อ่ะ....ค่ะ"

"ฉันขอให้เธอสู้โดยใช้พลังทั้งหมดที่มี....ไม่สิ ใช้พลังที่เหนือกว่าพลังทั้งหมดที่มี เพราะฉันต้องการ
แข่งกันกับผู้ที่มพลังที่เหมาะสมกับตัวเองนะ"

พอดูอาากิฮิเมะพยักหน้าหงิกๆให้แน่ใจแล้ว อัศวารัสก็ส่งบไฟที่ลุกโชนในตาลง แล้วหันไปด้านข้าง

"...กลับกันได้แล้ว อาเธอร์!"

"ครับ คุณหนู!"

อัศวารัสจากไปพร้อมกับเสียงฝีเท้าเบาๆโดยไม่รีรอ หลังจากนั้น อาเธอร์ก็สะบัดหางตามไป รอดเดี่ยว
สิ ถ้าอัศวารัสคือยูคิ ก็หมายความว่า สุนัขตัวนั้น หรือว่า คือมัทสึดะซังจันเธอ? ...รู้สึกว่าจะมีอะไร
มากเกินไปแล้ว สับสนไปหมดแล้วเนี่ย แฮ่อ

ดูเหมือนว่าอาากิฮิเมะก็เป็นเช่นเดียวกัน

"รู้สึกว่า จะเกิดเรื่องหลายเรื่องจนตกใจหมดเลย เนอะ ยูกิจัง"

เธอจ้องมองทางที่อัศวารัสจากไป ด้วยท่าทางที่ยังคงตกใจอยู่

มีแค่อาจารย์คิซารางิเท่านั้น ที่พูดด้วยรอยยิ้มไม่ต่างจากปกติ

"ก็ เรื่องเป็นอย่างนี้ล่ะนะ ขอโทษนะ แต่ไหนๆก็ ในฐานะของผู้เข้าแข่งขันประชันกันรวบรวมหยาด
แห่งดวงดาวแล้ว จะพยายามได้ไหม อาากิฮิเมะซัง"

"หา เอ?"

ดูท่าเธอจะได้สติด้วยคำพูดนั้น อาากิฮิเมะกะปริบตาปริบๆ แล้วสีหน้าซีดลงอย่างกังวลใจ นั่นสินะ การ
แข่งขันประชันกันเนี่ย ไม่เหมาะกับอาากิฮิเมะที่เป็นคนอ่อนโยนหรอก....

"อะ เอ่อ.... ก็ได้อยู่หรอกค่ะ...."

....ได้จ้ะหรือ!?

"แต่ถ้าเกิดแพ้ขึ้นมา ยุกิจึงจะกลับไปยังดินแดนตุ๊กตาไม่ได้รีเปล่าคะ"

-----เอ

"อ้อ เรื่องนั้นไม่ต้องห่วง หากรวบรวมหยาดได้ครบภายในเวลาที่กำหนด ยุกิจึงก็จะกลับไปดินแดนตุ๊กตาได้นะ"

"ดีจังเลย..."

อาากิฮิเมะมีสีหน้าโล่งใจอย่างชัดเจน แล้วในที่สุดก็เริ่มดีโพลีดีพายออกมา "เอ๊ะ อ๊ะ แต่การแข่งขันประชันกันเนี่ย ฉันจะทำได้ไหมนะ? ถ้าแพ้ก็จะทำให้ทางโรงเรียนนั้นเดือดร้อนด้วยละสิ ....หว่า ทำไงดี ยุกิจึง?"

---อาากิฮิเมะเนี่ย... เป็นคนที่คิดถึงเรื่องของตัวเองเป็นรองจริงๆแะ

คิดแต่พวกเรื่องของตุ๊กตาอย่างยุกิจึง เรื่องของยาเอโนะ เรื่องของโรงเรียนที่ไม่เคยไปอยู่เสมอแบบนั้น...

'เรา... ส่วนที่เป็นแบบนั้นของอาากิฮิเมะนะ...'

อะไรบางอย่างที่เติบโตขึ้นทีละน้อยๆ ข้างในใจผม เริ่มก่อตัวเป็นรูปร่างลงๆ

---แต่ว่า อะไรบางอย่างที่ว่านั้น พังทลายล้มครืนทันทีด้วยคำพูดต่อไปของอาจารย์คิซารางิ

"เออละ ตุ๊กพอควรแล้วละเนอะ สโมโมะจัง เดี่ยวผมไปส่งให้ที่บ้านนะ กลับด้วยกันมั๊ย?"

.....สโมโมะจัง!?

เดิม จัง จั้นอะไร!? ทำไมอยู่ก็เรียกอย่างนั้น!?

*จัง เป็นคำเรียกท้ายชื่อเด็กผู้หญิง แสดงความสนิทสนม

อาากิฮิเมะตอบราวกับไม่มีอะไรต่อหน้าผมที่ตกใจอยู่

"อ๊ะ ถ้าจั้นก็ นานๆที มาทานข้าวที่บ้านเถอะคะ ถ้านัทสึเมะซังมา คุณพ่อก็คงดีใจด้วย"

"...นัทสึเมะซัง!?"

คราวนี้ผมเปลอสงเสียงออกไป วิธีเรียกที่ดูสนิทสนมกันนั้นมันอะไรกันนะ? อาากิฮิเมะหันหน้ามาหาผมที่เกาะอยู่บนไหล่ด้วยรอยยิ้ม โดยไม่สังเกตเลยสักนิดว่าผมตื่นตกใจอยู่

"อืม นัทสึเมะซัง เอ่อ ยุกิจึงเคยเจอนัทสึเมะซังสินะ?"

"อ อืม ก็มีให้คทา ช่วยอะไรผมหลายอย่างนะ..."

อาากิฮิเมะพยักหน้าเบาๆ พูดอย่างสบายๆ ต่อผมที่อยู่ในสภาพที่ว่า หัวหมุนหมดแล้ว

"นัทสึเนอะ คือว่านะ นัทสึเมะซังนะเนะ เป็นคุณน้าของฉันละ"

".....เห?"

ผมอ้าปากหวอ

"สรุปคือ น้องชายของคุณแม่ของอาภิเษมะ สุโมโมะงังคือ ผม คิซารางิ นัทสึเมะ ยังไงล่ะ~ ฝากตัวอีก
ครั้งหนึ่งนะ ยูกิจัง"

เสียงอารมณ์ดีของอาจารย์คิซารางิผ่านเข้าหูขวาออกหูซ้ายไป

"เอะ..... เอ้-----!?"

เสียงร้องของผมที่พัดปลิวไปเป็นเสียงระเบิดครั้งสุดท้ายของวันนี้ ดังก้องท่ามกลางความเงิบสงบน
ของค่ำคืน....

แปลไทยโดย Chuy : <http://chuymaster.exteen.com>